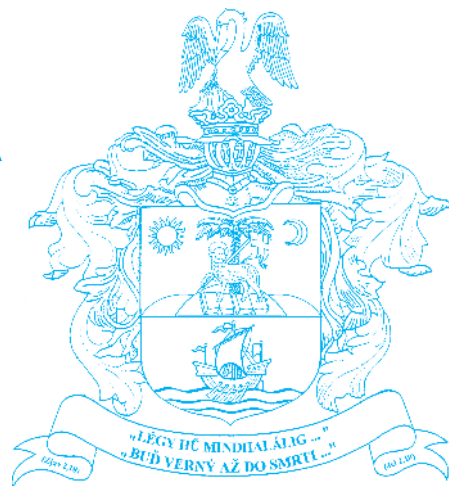

KÁLVINISTA SZEMLE

A SZLOVÁKIAI REFORMÁTUS KERESZTYÉN EGYHÁZ
HIVATALOS LAPJA

LXXXVIII. évfolyam

5. szám

Komárom, 2017. május

Ára 35 cent

„FELHŐ TAKARTA EL ŐT”

Jézus Krisztus mennybemeneteléről tudunk talán a legkevesebbet, ami az Ő csodálatos földi dolgait illeti. Rengeteg kérdés támad az emberben, ha az áldozócsütörtök, vagyis a mennybemenetel ünnepe elérkezik. Nem értjük, miért és hogyan történt az egész. Naponkénti igeolvasásra, igehallgatásra és imádkozásra van szükség, hogy többet tudjunk meg Isten csodálatos, titokzatos dolgairól.

„...felhő takarta el őt a szemük elől” (ApCsel 1,9b). A tanítványok nem látták többé az Urat. Ha megfigyeljük önmagunkat, a környezetünkben élőket, ha figyelemmel kísérjük a világban zajló eseményeket, valóban az az érzésünk támad, hogy ma is felhő takarja el az Urat a szemek elől.

Nem látjuk, nem tudjuk, vagy nem akarjuk látni Őt? Sok fajta „felhő” van, ami megakadályozza, hogy láthassuk. A szerelem rózsaszín felhője nem engedi, hogy bármi akadályként álljon a szerelmesek közé. Nem látják a bajokat, nehézségeket. Így vagyunk ezzel az Úrral kapcsolatban is. A jólét, a földi boldogság keresésének rózsaszín felhője eltakarja előlünk az Úr figyelmeztetéseit, útmutatását. Nem vesszük észre, hová vezet az általunk jónak és igaznak választott út. A másik véglet is ugyanilyen veszélyes lehet, ha engedjük, hogy a bánat, a gyász, a nehézségek és gondok

sűrű köde telepedjen ránk. Olyan sűrű tud lenni ez a felhő, hogy nem csak az Urat, de még az Úrhoz vezető, irányító felebarátot sem látjuk tőle. Nagyon veszélyes állapotba juthat az ember, ha nem hajlandó beengedni életébe Isten Szentlelkét, Aki, mint zúgó szél, elkergeti a ránk telepedett felhőt. Talán a legrosszabb,

ha úgy érezzük: ismerjük, tudjuk, látjuk, ki az az Úr, Aki itt élt, meghalt és feltámadott, Aki a mennybe költözött, de valójában nem tudunk róla többet, mint azok, akik szándékosan nem akarják látni Őt. Azért van ez, mert mi csak egy vékony felhőrétegen keresztül, mintegy fátyolon át szemléljük Őt. Így bizony, homályos a látásunk, nem vesszük észre, ha tilt, ha biztat, hívogat vagy ölelő karját tárja ki felénk. Talán nem is akarjuk, hogy eloszoljon az a felhő, ami a tiszta látásunkat akadályozza.

Ha úgy érezzük, szükségünk lenne segítségre, hogy Jézus Krisztus földről való eltávozása után is tisztán lássuk az Ő alakját, hogy ezzel tisztább, igazabb, Isten országa számára odaadóbb szolgálatot végezhessünk és életet élhessünk, ne széledjünk szét, maradjunk együtt, tartsunk össze és kitartó könyörgésben kérjük Isten Szentlelkét, Aki biztosan eljön és elűzi a minket körülvevő felhőket.

Hranyó Mihály

Gyászol a világ(?)

Sűrű pelyhekben hull a hó, amikor ezeket a sorokat írom. Télre váltott a tavasz. Kabátot tépő, csontig hatolóan hideg a szél. Pedig egy hete már a meleg napban fürdőztünk az arcunk. Lestük a gólyák érkezését. Mert a naptár már tavaszt mutat, az időjárás enyhülésén van a sor, gondoltuk, de váratlanul hideg lett megint. Virágvasárnap két véres merényletet követek el a kopt keresztények ellen Egyiptomban. Egyet a Kairótól északra fekvő Tanta városának templomában, szentmise alatt, egy másikat pedig Alexandriában, egy templomnál. A robbantást akkor követték el, amikor világsherte a keresztények templomaiban virágvasárnapi szertartások folytak. Mindkét merényletet az Iszlám Állam nevű terror-szervezet vállalta magára. Tél a tavaszban. Fagyos érintése a valóságnak a virágvasárnapnak kijáró felhőtlen boldogság helyett. Igen. Váratlanul lett hideg. Egyik pillanatról a másikra beborult, de akkor sem takarhatta el a terror felhője Jézust a mártírok szeme elől! Az életben maradt sebesülteknek, hozzátartozóknak, kopt keresztényeknek ilyen körülmények közt, halálos veszedelembe kell tovább élniük és dicsőíteni Istent. Akár azzal a dallal is, ami válaszul született a terrorcselekményre, s amelyben többek közt ezt éneklük keresztény testvéreink: „Micsoda választhat el minket Krisztus szeretetétől? Sem nehézség, sem nyomorúság, vagy akár üldözés sem. Te mondtad, hogy e világon nyomorúságunk lesz. Mitől félénk, amíg velünk vagy az úton?” Kedves hitetlen, kereső, kételkedő, kötekedő Olvasó! Csak arra kérek, gondold végig: tényleg egy nem létező Istenben hisznek azok az emberek, akiknek a szentmise alatt elszenvedett terrortámadás után nem a bosszún jár az eszük, hanem dicsőítenek? „És aki gyilkol, úgy gondolja, hogy jót tesz. És elfelejti, hogy semmi sem választhat el minket tőled, mivel tebened vagyunk”. Jézus é!

Kis Lucia

Túrmezei Erzsébet *Elindulni a keresztt alól*

*Boldog titok: a Golgotán
kezdhetek el minden napot,
megköszönve a meghálálhatatlan,
csodálatos áldozatot,
s akkor csupa fény lesz a reggelem,
minden úton ez a fény jár velem.*

*Hisz bűntéher és gondteher
lehull és ottmarad
a szabadulást hirdető
krisztuskereszt alatt!
Szabad szívvel, kézzel indulhatok
ha várnak rám az új feladatok.*

*Biztatóbb, szebb és boldogabb
új reggel lehet-e:
elindulni mint Isten
megváltott gyermeke,
kinek szíve szeretetről dalol,
a Golgotáról, a keresztt alól.*

Az ÚR színe előtt

Mennyei Atyánk, Lélek vagy – kik Téged imádnak, szükséges, hogy Léleken és igazságban imádjanak. Hogyan tehetnénk ezt, ha testben járunk és nem lélekben, hiszen tudjuk, hogy a test gondolata halál, a lélek gondolata pedig élet és békeesség?! Küldd el hát, szerető Atyánk, Szentlelkedet, hogy megtaníthasson minket minden bölcsességre. Adj nekünk Lelked által világosságot, állhatatosságot, a Te igaz ismeretedet és félelmedet. Úr Jézus Krisztus, légy segítségünkre! Az Atya Téged Megváltónkul adott – részeltesd igazságodban, és ajándékozz meg az igazságnak, jósnak, szelídségnek Lelkével. Tégy méltóvá követésedre, hogy útidon járjunk, azon a keskeny úton, mely az életre visz. Te mutattad meg az élet útját, ne engedd, hogy leterjünk arról. Tégy minket teljesen családság nélküli emberekké, hogy Téged követhessünk, lélekben és igazságban imádhassunk!

Sören Kierkegaard

GONDOLATOK

Szeresd a küzdelmeidet!

Életünk során mindannyian szembeke-
rülünk nehézségekkel. Betegségek, házasa-
gi vagy anyagi problémák, a gyerekek, a
munkahely vagy egy barátság, talán a gyü-
lekezetünk. Valami, amire nemrég derült
fény, szakadás a tágabb családban. Egy ba-
rátod bajba került, vagy szeretteid men-
nek át nehézségeken, s értük fáj a szíved.
Mindig előkerül valami kihívás az életünk-
ben, ez ember-létünk velejárója. Van örö-
münk-boldogságunk, de a küzdelmeket
sem kerülhetjük el. Mindezt Jézus is megta-
pasztalta, amikor köztünk élt. Átélté az
éhezést és a fáradtságot. Egy barátja elárul-

lunk. Nem örülünk ugyan e kihívásoknak,
de gyakran – ha engedjük – Isten épp eze-
ken keresztül formál, erősít bennünket oly
sokféleképpen. Erre tanít a Biblia is: „... di-
csekszünk a megpróbáltatásokkal is, mert
tudjuk, hogy a megpróbáltatás szüli az áll-
hatatosságot, az állhatatosság a kipróbált-
ságot, a kipróbáltság a reménységet” (Ró-
ma 5,3–4). Ez a vers a nehézségek átélésé-
nek három előnyére is felhívja figyelmün-
ket: az állhatatosságra, a kipróbáltságra és
a reményre!

Lassan megtanuljuk szeretni az életün-
ket a nehézségekkel együtt. Erre leginkább

ben elutasítjuk az Urat, akkor keserűség
marad a szívünkben. Ha Istennel együtt
harcoljuk végig a küzdelmeinket, akkor
növekedni fogunk öbénne, aki az életünk
káoszt örömmé változtatja.

*„Kétféle ember van:
vannak, akik azt mond-
ják Istennek: »Legyen
meg a te akaratod«, és
vannak, akiknek Isten
mondja azt, hogy »Jól
van, legyen, ahogy te
akarod«.” (C. S. Lewis)*

Tapasztalatból mondhatom, hogy a há-
zassági problémák, melyekkel szembe ke-
lett nézmem, a küzdelmeim egy mentálisan
sérült gyermek anyjaként, a rákos betegsé-
gem kijózanító valósága nem voltak túl él-
vezetes tapasztalatok; de mindezek által hi-
hetetlen lelki, érzelmi és kapcsolati fejlő-
dést éltem át.

Készen állsz a növekedésre? Hagyd Is-
tenre a munka nehezebbik részét a kihí-
vásokban, amelyeket éppen most kell
leküzdened. Ő a javadra fordítja ezeket:
állhatatosság, kipróbáltság és remény lesz
a jutalmad.

(Jill Savage)

ta őt. Nehéz helyzetben nem álltak mellet-
te a barátai. Kísértések érték. Isten ismeri,
érti a kihívásokat, melyekkel szembesü-

akkor vagyunk képesek, ha megértjük, hogy
Isten a javunkra fordítja a küzdelmeket,
ha megengedjük neki. Ha a nehéz idők-

Keresztyén Gyülekezet, Szeretett Testvéreim a Krisztus által!

Az igehirdetést megelőzően, a kijelentés szellemében bizonyoságot teszek arról, hogy hosszú lelkipásztori pályafutásom idején, Urunk kegyelme mindvégig megőrzött attól a kísértéstől, hogy Krisztus helyett önmagamot prédikáljam. A mai kivételes szószéki szolgálatot is az Ő dicsérete, dicsőítése alkalmának tekintem és amilyen mértékben képessé tesz rá, örömmel végzem.

Vallom, hogy Ő tartott meg s vezetett fenyegető veszélyek, kísértések, próbára tevő csalódások és felemelő örömek között, míg megtartó szeretete életem időtartamának olyan magaslatára vezetett, ahonnan a megtett hosszú út jól belátható és tárgyilagosan értékelhető: 80 esztendő! De ennél is nagyobb csoda: megtartó, üdvözítő atyai szeretete, az a meg nem érdemelt ajándék, amely nem pusztán a múltat, hanem a jövőt is láttatja. Hit által az üdv kegyelmi ajándékának valóságát is érzékelteti.

Mielőtt azonban az igéből adódó nagy kérdésekre válaszolnék – amelyek mindenkor hálaadásra indítanak –, fontosnak tartom elmondani nektek, mit értek az ima, az imádkozás fogalma alatt. Meggyőződésem szerint az imádkozás lehetősége Isten atyai ajándéka, gyermekeinek adott kivételesen nagy és áldott lehetősége és szabadsága. A mulandó, halandó ember Atyának szólíthatja Teremtőjét! Az imádság kapcsolattartás Istennel, Krisztus által, Krisztus nevében. Az imádkozás az elmélyedés, az önvizsgálat fontos alkalmaként, amely lehetőséget nyújt az ember számára döntően fontos kérdések vizsgálatára és megválaszolására. Luther Márton például így fogalmazta meg tömören: Kérdezd meg és válaszolj rá, mit tett veled és érted az Úr, s mit tettél Vele te? Az imádkozás háládatosságunk legfőbb rész. Jó, ha a szülők, nagyszülők a gyermekeiket megtanítják imádkozni, hisz a köszönetmondás, a könyörgés, az Isten dicsőítése így lesz később természetes, egyben szükséges megnyilatkozás az életükben. Bizonyosak kell legyünk afelől, hogy nincs meg nem hallgatott ima. Ha azt érezzük, hogy késik vagy nem érkezik válasz imáinkra, ne essünk kétségbe, olykor próbára tesz bennünket az Úr, máskor szenvedéssel igazít meg. Könyörgéseinkben ne legyünk önzők, ne csak magunkra gondolkodjunk.

Mondjunk igazat, ne áltassuk magunkat, se másokat.

Testvéreim, akiért nem imádkoztok, azokat nem is szeretitek igazán, akkor sem,

ha ezerszer fogjátok állítani az ellenkezőjét. Azokat szereted, akikért kitartóan imádkozol. Most egészen személyes lesznek, téged szólítalak Testvérem: hogy van ez a te életedben? Imáidba foglalod-e a hitvesedet, családod minden tagját? Az Úr elé viszed-e testvéreid életét? Fohászokodsz-e rokonaidért, barátaidért, ismerőseidért? Megemlékezel-e az üldözöttekről, gondolsz-e a betegekre, öregekre, a rendkívüli kísértésekkel küzdő fiatalokra?

A háládatosság nem ritkán előforduló alkalom, hanem meg nem szűnő folyamat. Legyen megélt valósága életednek az, hogy a hálás szív világossággal telített, szemben a hálátlan szívvel, amely sötét, emésztő érzésekkel és gondolatokkal terhes. Emlékezz rá: Jézus tanítványai rádöbentek, hogy nem tudnak jól imádkozni és megkérték, tanítsa meg őket. Mi is kérhetjük ezt Tőle, mert nagy szükségünk van rá. Az ima tulajdonképpen hitéletünk oxigénje, és képes erős kötelékként összekapcsolni a lelkeket. A valóban szívből fakadó, Szentlélek ihlette ima magával ragadó, javunkat szolgáló erőforrásunk. Három rövid példát mondok arról, hogy az imaközösség mekkora erő, milyen szilárd kötelék Isten és ember, ember és ember között.

Édesanyánk már gyermekkorunkban felhívta figyelmünket édesapánk lélekemelő, gyönyörű imádságaira. Azok, akik hallották, szívesen emlegették előttem a vele töltött imádságos alkalmakat. Egy nagy bajba került kassai zsidó család arra kérte őt, hogy esténként együtt imádkozhasson vele gyermekük életéért könyörögve és áldva a Teremtőt. Első hollandiai utunk alkalmával, 1980-ban gyülekezeti diakónusokkal az egyházunknak nyújtandó támogatás módjáról tanácskoztunk, hisz akkor veszélyes volt segítséget elfogadni külföldi egyháztól. Megbeszélésünket az egyik diakónus imával zárta le. Könyörgő szavai valósággal megrendítettek, s bár régen volt, még ma is elevenen élnek bennem. Az Atyai válasz eredményes és biztonságos támogatás formájában testesült meg több gyülekezet és lelkipásztor öröme.

Minden ima lényegében hálaáldozat és ígéret kapcsolódik hozzá. Ezért is kérdeznünk kell önmagunkat, hány áldást ígérő alkalmat mulasztottunk el életünk folyamán. Az imádkozónak megmutatja az Úr az utat, amelyen járnia kell, és felfedi előtte a Krisztusban adott szabadítás nagy titkát.

Végezetül életutamról illik szólnom, amely időben mérve 80 esztendőtlől szám-

lál. A családi védtettségéből indult, de lelkemben a háborús pusztítás okozta félelemmel, s csakhamar egy évtizedeken át tartó, istentelen – még inkább programozott istenellenességgel mondható – téveszméből áradó fenyegetettség közepette, az Isten békességébe vezető út lett. Sokan jártak hasonló úton, végül áldásos tapasztalatot szerezve az Isten gondviselő szeretetéről. Vezérlő kalauzum végig az Úr Szentleke és igéje volt. Oltalmát mindig éreztem, s szavakban nehezen kifejezhető hálát érzek iránta. Bizonyoságot teszek előttetek arról a boldogító tapasztalatról, hogy minél jobban rábíztam magamat, annál könnyebb volt követnem Őt, s bár gyakran botladozva, de feddése által is áldásokban részesülve.

Vétkeim és gyarlóságom ellenére, Atyai szeretete és kegyelme révén gazdag életútra tekinthetek vissza, de ez a gazdagság nem anyagiakban értendő, hanem örök értékű lelki javakban. Most pedig – meglehet, utolsó szószéki szolgálatom alkalmával – mindenekért hálát adok megváltó Uramnak.

Az elhangzott kérdésekre örömmel és megbékélten válaszolok: azokért mindig imádkoztam és imádkozom, akikért és amikért felelősséggel tartozom az én Uramnak. A családomért, szereteteimért, szüntelenül a Gondviselő kegyelmére bízva őket, rokonaimért, barátaimért, Krisztus követőikért, egyházamért, a gyülekezetekért és lelkipásztoraikért, a világban üldözést szenvedőkért, az evangélium terjedéséért és terjesztőikért, a békességért és az igazság érvényesüléséért, szülőföldemért, nemzetemért és vezetőikért, különösen azokért, akik figyelnek a Teremtő szavára s engedelmeskednek neki, és imádkozom értetek, Testvéreim, ezért a gyülekezetért, ahol 57 évvel ezelőtt lelkipásztori szolgálatra kibocsátást nyertem.

Hálával áldozom Istennek azért, hogy ma, mint a Kárpát-medence legidősebb magyar református püspöke, még hirdetem az evangéliumot. Együtt örülve, hálátelt szívvel imádkozom, mert jó úton vezetett a Lélek. Isten akarata és végzése szerint Krisztus által minden javamat szolgálta, amit nektek is szívemből kívánok!

Nagy reformátorunkkal, Kálvin Jánossal együtt vallom: egyedül Istené a dicsőség! Ámen.

Erdélyi Géza

(Egyházunk nyugalmazott püspöke április 2-án töltötte be 80. életévét, igehirdetése a születésnapján, a rimaszombati templom vasárnapi istentiszteletén hangzott el.)

Józanság. Nagyon leszűkítettük ennek a fogalomnak igazi jelentőségét. Amikor kiejtjük ezt a szót, általában csak azt értjük alatta, hogy józan az, aki távol tartja magát a szeszes italok túlzott fogyasztásától, aki nem veszíti el a fejét, ha megfogja a poharat.

Pedig ennek a szónak mélyebb az értelme, gazdagabb a jelentése, mintsem gondolnánk. A Biblia eredeti görög szövege szerint, józannak lenni azt jelenti: *távol állni minden szellemi és lelki túlzástól.* Sőt, benne van ebben a fogalomban a higgadtság és az előrelátás gondolata is.

Pál apostol figyelmeztetése szerint józannak kell lenni annak, aki a gyülekezetben szolgál (1Tim 3,2). Hisz egy egész gyülekezet gondja, terhe van a vállára rakva. Istennek felelősséggel tartozik minden tettéért és minden kimondott szóért. Hányszor nem tudjuk higgadtan és józanul felismerni helyzetünket, elsősorban Istennel szemben való viszonyunkban, mint a gyülekezet őrállói, tanítói! Hányszor nem tudjuk, mint lelkipásztorok, józanul elrendezni a világgal szemben való viszonyainkat!

Pál intése, figyelmeztetése – ami a józanságot illeti – nem csak a pásztorok felé hangzik, hanem a gyülekezet felé is: *„Akkor ne is aludjunk, mint a többiek, hanem legyünk éberek és józanok!”* (1Thessz 5,6). A józansághoz hozzátartozik a vigyázás, az éberség is. Ilyen vigyázó, ilyen éber legyen tehát az egész gyülekezet.

Ez a józanság legyen jellemzője a gyülekezetnek, erről legyen felismerhető ebben a világban. Szeretném felhívni e sorok olvasóinak figyelmét, hogy Pál itt nem a Krisztus-nélkülieket, nem a hitetleneket figyelmezteti józanságra, megfontoltságra, hanem a Krisztusban lévőket, akik vállalták a Krisztusba vetett hit minden nehézségét és velejáróját. Itt mindenekelőtt a gyülekezet közösségében élőknek szól az üzenet. A gyülekezetnek kell távol állni minden testi, szellemi és lelki túlzástól. A gyülekezetnek, mint Krisztus földön élő, csendesén vándorló népének kell inteni, figyelmeztetni, ha kell a lelkipásztort, presbite-

reit, a gyülekezetbe tartozókat a túlká-pástól, a testi, szellemi, lelki túlzástól – az alázatosság lelkületével.

A gyülekezetben azonban generációk keverednek. Élnek benne öregek, fiatalok. Pál ezekről sem feledkezik meg. A gyülekezetben élő öregeknek így üzen: *„...hogy az idős emberek legyenek mértékletesek, tisztességesek és józanok...”* (Tit 2,2a). Hogyan? Hát az öregek nem józanabbak, higgadtabbak, előrelátóbbak, mint a fiatalok? Bizony, nem mindig van így!

Nem az öregség jele az, amikor a múltat mindig szépnek, a jelent kevésbé jónak, a jövőt pedig teljesen reménytelennek, kilátástalannak tartják? Ez talán az öregségnek az egyik legnagyobb kísértése. Vajon a józanság lelkülete érvényesül-e az ilyen (egyébként tiszteletre méltó) gondolkodásban?

Tiszteletben tartjuk és nagyra értékeljük az öregek érettség hozott megismerhetetlen áldozatát, élettapasztalataikat és bölcsességüket, de a páli figyelmeztetés ugyanolyan érvénnyel hangzik feléjük is, mint a fiatalabbakhoz. Mert Pál a fiatalokhoz is szól. Timótheust, fiatal munkatársát így inti: *„Te azonban légy józan mindenekben”* (2Tim 4,5a). A hangsúly nemcsak azon van, hogy légy józan, hanem azon is, hogy mindenekben, minden tekintetben. Valóban nehéz egy ifjúnak higgadtnak, előrelátónak lenni. A fiatalos hév, az elán, a lendület az ifjú vérében van, hisz sokszor ez az, ami jellemzi ifjúságunkat. Hányszor megszegyenít azonban még ma is ifjúi életünk annyi sok meggondolatlan és elhamarkodott tette, cselekedete... Legyenek hát a gyülekezeteinkben élő öreg testvéreink higgadtak a múltra való visszaemlékezéseikben, józanok a jelen megítélésében és reménység töltse el szívüket, ami a jövőt illeti.

Miért van arra szükség, hogy a Krisztusban élők józanok legyenek? Annyi sok válasz kínálkozik erre a kérdésre, de mi most a leglényegesebb, a legkimerítőbb feleletet idézzük Péter apostol szavaival: *„...legyetek tehát bölcsesek és józanok, hogy imádkozhassatok!”* (1Pt 4,7b). Ezért hát a józanság! Hogy az Istennel való beszélgetésünk legyen a bizalom és az őszinteség jegyében. Az imádság a legfőbb része annak a háládatosságnak,

amelyet Isten tőlünk kíván. Az imádság az az áldott alkalom, amikor Isten elé vihetjük minden lelki és testi szükségünk kielégítését. *„Legyetek józanok, vigyázatok!”* (1Pt 5,8a).

Gyüre Zoltán

Szakál Gábor

FOHÁSZ A KŐSZIKLÁHOZ

*Ha már türelmem elfogyott,
ha már mindenki elhagyott,
az archimédeszi szilárd pont
Te vagy nékem, Uram!*

*Ha egészségem megkopott,
s a lassú léptem indokolt,
elmémet ébreszted legott,
Te megsegítesz, Uram!*

*Sok munka vár, a kedvemért
segíts meg, Uram, ezért
fogd erősen a kezemet,
ne hagyj, ó, Uram engemet!*

*Erőmet visszaadtad, ó,
hála Néked Mindenható,
megfeszítem a húrokat,
s folytatom mi abbamaradt.*

*Egy új esélyt adj még nekem,
Művedet hagyd befejezmem,
melyre elhívtál egykoron,
szólni orgonasípokon.*

*Fölfedezni a sok szépet,
hagyomány-gyönyörűséget,
s visszaadni sok reménnyel,
megmaradásunk tüzével.*

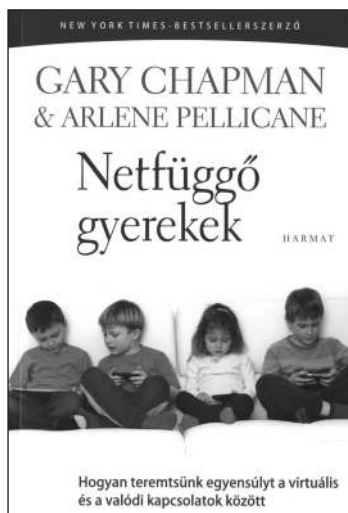
*Te adsz nékem ehhez erőt,
vigasztalást, ha csüggedek,
alkotáshoz csendes perct,
megvalósításhoz hitet.*

*Adj még Uram kegyelmet,
munkámhoz bő segédelmet,
fohászom eljusson Hozzád,
az én művem: a Te munkád.*

Hogyan teremtsünk egyensúlyt a virtuális és a valódi kapcsolatok között – mint egy a könyv tartalmát sűríti magába a könyv alcíme. Ha megállunk egy pillanatra (fel-emeljük tekintetünket a telefonunk vagy a tabletünk képernyőjéről) és elkezdünk szemlélődni, azonnal megértjük, miért fontos a téma. Meglátjuk, mennyi a képernyőre meredő ember az utcán, a váróteremben, az iskolában, munkahelyen, étteremben, sőt, már a templomban is.

Olyan eszközök kerültek elérhető közel-ségbe, amik nem csak az emberek viselkedését, de a gondolkodását, a személyiségük alakulását is befolyásolják. Pedig vannak készségek, amiket csak gyakorlással lehet „megtanulni”, nem velünk született adottságok. Tér és alkalom kell, hogy kialakuljanak és rögzüljenek. Ha állandóan egy virtuális világban él valaki, akkor ez nem történhet meg nála (vagy csak nehezen). A könyvből megtudhatjuk, hogy rohamosan csökken az emberek egymás iránti empátiája, amit az egyre növekvő képernyő-idő okoz. Húsz-harminc évvel ezelőtt például még 40 százalékkal magasabb volt az egyetemisták empatikus készsége. A digi-

tális világ ugyanis énközpontúvá teszi az embert. Ezenkívül figyelemzavarossá is, ha nem vigyázunk. „Az a figyelem, amellyel a gyermek a videójátékon csüng, nagyon különbözik attól a figyelem-összpontosítástól, amelyre a hétköznapi életben van szükség.” A figyelem terjedelme átlagosan 40

százalékkal csökkent 2000 óta. Olvasom a könyvben. Hogy miért? „A válasz részben azokban az elektronikus készülékekben keresendő, melyeket azért adunk gyermekeinknek, hogy »haladjanak a korrall«. De ne kerülje el figyelmünket az ellentmondás: minél többet használják a gyerekek a mobiljukat, a tabletjuket és egyéb eszközeiket, annál inkább csökken a koncentrációs képességük.” Ha pedig valaki nem tud koncentrálni, akkor például elveszíti annak a képességét is, hogy egy könyvet végigolvasson. Holott nincs cáfolata annak, hogy „az olvasásra szánt idő megnöveli a tanulás terén elért siker esélyét”.

Ebben a modernkori labirintusban, a „digitális mágnesek” világában segít Gary Chapman és szerzőtársa a tanácsaival, hogy ha már elkerülhetetlenül egyre több kutyüvel vagyunk kénytelenek együtt élni, ak-

kor azok előnyeit kihasználva és fölöttük az uralmat megőrizve történjék mindez.

Kis Lucia

(Harmat Kiadó, Budapest 2016)

Feladvány

„A bolond helyesnek tartja a maga útját, a bölcs pedig...” –
hogyan folytatódik az ige?

Kérjük, hogy megfejtésüket legkésőbb június 15-ig juttassák el a Kálvinista Szemle szerkesztőségének címeire (930 10 Dolný Štál 386). A helyes választ beküldők közül hárman ajándék könyvet kapnak.

A márciusi számban feltett kérdésre azok válaszoltak helyesen, akik azt írták, hogy egyházunk Diakóniai Központja tíz éve működik.

Azon kedves olvasóink közül, akik helyes megfejtést küldtek be, hárman részesülnek könyvjutalomban a Diakóniai Központ jóvoltából, mégpedig **Gábor Ilona** (Nagykapos), **Kovács Mihály** (Kisújfalu) és **Lukács Olga** (Naszvad).

Mindhárman Haris Szilárd *Jutalom, hogy tehetem* című könyvét kapják ajándékba. Nyereményükhöz gratulálunk, postán küldjük el.

A szerkesztőség

FELTETTÜK A KÉRDÉST

Miért épít manapság templomot egy gyülekezet?

Már vártam, hogy valaki feltegye ezt a kérdést. Örömmel válaszolok rá. A bős református leányegyházközség 1997-ben, éppen húsz éve alakult. Röviddel megalakulásunk után a budapesti központi kórus néhány tagját fogadtuk vendégül, Takaró Károly esperes vezetésével voltak nálunk. Ő az ígahirdetése végén felszólította a gyülekezetünket, hogy merjünk

nagyot álmodni, és akarjon majd egyszer ez a buzgó népe a Mindenhatónak hajlékot építeni az élő Isten dicsőségére Bőson: egy saját templomot. Sokáig dédelgettük ezt az álmunkat, imádkoztunk érte és kértük Mennyei Atyánkat, legyen az Ő akarata szerint. Tavaly Magyarország Kormánya és az Ember Erőforrások Minisztériuma támogatásának köszönhetően ingatlant tudtunk vásárolni. Törekvésünket az Egyetemes Egyházunk is felkarolta és hathatósan támogatja a megvalósítást. Ebben az esztendőben többszöri alkalommal összegyűltünk és kitakarítottuk a telket, előkészítve a templom alapozási munkáihoz. Hisszük, hogy a református templom felépítésével erősödik Bős református közössége, példát mutatva mások felé. Fontos, hogy minél több helyre eljusson az evangélium, a Jézus Krisztusról szóló örömmüzenet. Munkánkat reméljük, teremtő Istenünk gazdagon megáldja, legyen Övé a dicsőség, tisztesség és hála mindörökkön örökké!

Oros Csaba, Bős református lelkipásztora

Mert még nincs! Félretéve a viccet: több embertől hallottam már, hogy nálunk a szokásoshoz képest fordítva történnek a dolgok. A megszokott menet az, hogy a gyülekezet kinövi az istentiszteleti helyét. De szerintem a kis létszámú gyülekezet is megérdemli, hogy a sajátjában legyen! (Mi a nagyon rendes, befogadó evangélikusoknál tartjuk alkalmainkat.) Általában „csak” 5-10-15 fő a létszám, sátoros ünnepen harminc felé járunk. Az épülő templomunk földszinti templomtere 75 négyzetméter. A tetőtér ugyanekkora, ahol gyülekezeti termek lesznek, de alacsonyabb komfortfokozatú szálláshelyként is funkcionálhat, hiszen két és fél szoba és szociális helyiségek vannak benne. A nyitott kis gyülekezet sok mindent vállalt már eddig is: cigánymissziót, nagycsaládos találkozókat, holland testvérkapcsolatot, diakóniai programokat. Másutt hajléktalanok, függők és lelki gondokkal küszködők számára úgynevezett alacsony küszöbű ellátást biztosítanak. Mi is így gondolkodunk: lelki otthont biztosítunk befogadó közösséget nélkülözőknek. A függőségekből Istenhez visszük az embereket, hogy ezután TŐLE függjenek. A lelki bajokban tanácsot, vezetést szeretnénk nyújtani. Hisszük, hogy szolgálatunkhoz szükségünk van épülő templomunkra. A téglá és beton mellett a lelkekből is épül háza Istennek.

Tóth Árpád,

Garamvezekény-Kisölvéd-Oroszka református lelkipásztora

A gyerek kötődése szeretetet és türelmet ébreszt bennünk, segít, hogy szeressük és kölcsönösen elviseljük egymást.

Ha a gyerek vagy a serdülő kiesik a kötődésből, a szülő irritálni kezdi. A serdülő szemtelenségét nem a kamaszkor okozza, hanem az, hogy kiesett a kötődésből. A kamaszoknak is egészen addig mélyen kellene hozzánk kötődniük, amíg szükségük van útbaigazításra. Vissza kell szerezniük a kötődésüket, vissza kell őket hódítanunk ahhoz, hogy a szüleik lehessünk! *A gyerek kötődése teszi lehetővé, hogy olyankor is szeressen és elviseljen minket, amikor nem könnyű.*

A gyerek kötődése biztos bázissá tesz. Lehetővé teszi, hogy vigaszt, nyugalmat és menedéket adjunk.

Ott vagyunk otthon, ahol a szívünk lakik. A gyerekünknek is az az igazi otthona, ahova kötődik. Nekünk adta a szívét? Még mindig a miénk? Mert ha nem, nem nálunk van az otthona. Hallottunk már szülőket fájó szívvel panaszkodni, hogy „a kamaszom elköltözött otthonról!” Pedig otthonról nem menekül el egy kamasz. Hazaszalad! Onnan, ahol nincs otthon, oda, ahol otthon érzi magát. Hova költözött? Minden bizonnyal oda, ahová a szívét adta.

Ha a gyerekünk hozzánk kötődik, akkor nálunk keresi a vigaszt, a nyugalom és a biz-

tévedt el, amikor utánunk jön. Lehet, hogy mi sem mindig tudjuk pontosan, hogy merre kellene mennünk; lehet, hogy néha egyáltalán nem találjuk az utat, de a gyerek, aki kötődik hozzánk, biztonságban érzi magát. Minden rendben. „Apa most eltévedt, de mi nem, mert vele vagyunk.”

Az egész világ romokban heverhet körülöttünk, de ha a gyerekünk ránk bízta magát, még viszontagságos körülmények között is lesz biztos bázisa, ahol otthon érzi magát. Lesz gyerekkora, és épségben éli túl a nehéz körülményeket és a viszontagságos időszakokat is. Bármilyen történik is, ami fontos, az a helyén van.

Jézus mondta: „*Én vagyok a Jó Pásztor. A jó pásztor életét adja a juhokért*” (Jn 10,11).

A tájékozódási pont nemcsak biztonságérzetet ad, hanem irányt is mutat. A gyerek attól várja az útbaigazítást: attól akarja tudni, hogy mit csináljon és hogy viselkedjen, akit tájékozódási pontnak tekint. *A kötődés avat bennünket tájékozódási ponttá,* és ha nem mi vagyunk azok, akkor a gyerekünk nem tőlünk akarja megtudni, hogy mi a jó, mi a fontos, hogy nézzen ki, hogy beszéljen és milyen irányban haladjon. Amelyik gyerek számára a kortársak jelentik a tájékozódási pontot, az tőlük fogja ellesni azt is, hogy mit csinál, hogy viselkedik, hogy néz ki és hogy beszél egy ember. Minden gyereknek szüksége van tájé-

ban viszont a gyerekek számára nem világos, hogy ki követ kit.

Isten nem hagyott bennünket magunkra a nevelésben! Sok-sok törvényét a szívünkbe írta, a kötődő ösztönt is. A kötődő ösztön nemcsak a kacsák és a juhok, hanem az ember természetében is jelen van. *A gyerekeink előtt kell járnunk, hogy követhessenek.* De akihez nem kötődnek, azt nem is követik. A vezetés a kötődésen múlik. Az a vezető, akit követnek. A függő-elfogadó kötődés adja a vezető hatalmát. Azokat követjük, akikhez így kötődünk.

A gyerek kötődése vágyat ébreszt benne, hogy „jó” legyen a kedvünkért: lehetővé teszi, hogy a nevelésben a természetes hatalmunkat használjuk.

A legtöbb nevelési megközelítés nem hisz abban, hogy a gyerek kényszer nélkül, magától szeretne „jó” lenni a kedvünkért. A gyereket ellenérdekelt félnek tekintjük, és azon mesterkedünk, hogy csellel vagy erővel megpróbáljuk engedelmességre, szófogadásra vagy együttműködésre ösztönözni. Mindegy, minek nevezzük a gyerek készséges viselkedését; el akarjuk érni, hogy hallgasson ránk. Viselkedjen úgy, ahogy elvárjuk tőle. Pedig az igazi kérdés nem az, hogy milyen módszerekkel vegyük rá az engedelmességre. Az a kérdés, hogy akar-e engedelmeskedni. A tanuláselmélet, a behaviorista megközelítés nem hisz ebben, ezért dolgozik a viselkedés felszíni módosításán. Pedig a kötődés egyik első és legfontosabb gyümölcse, hogy *a gyereket belülről ösztönzi tiszteletre és engedelmességre!* Vágyat ébreszt a gyerek szívében, hogy jó legyen annak a kedvéért, akihez kötődik. És csak annak a kedvéért, akihez kötődik. Ha nem kötődik hozzánk, egyetlen porcikája sem akar jó lenni a kedvünkért!

Ez még velünk, felnőttekkel is így van. Csak azoknak a kedvéért akarunk jók lenni, akikhez kötődünk. Ez a nyers igazság. És ez az, ami mindennél nagyobb hatalmat ad. Ha a kamaszunk szíve már nem a miénk, akkor nem érzünk benne vágyat sem arra, hogy „jó” legyen a kedvünkért. A barátai kedvéért akar jó lenni, ha hozzájuk kötődik. Őket követi, tőlük vár vezetést, és azt csinálja, ami az ő szemükben számít „vagány, zsírkirály, atomkaraj” viselkedésnek. Minden gyerek arra hallgat, akihez függő-elfogadó szerepben kötődik.

Brouwer Pálhegyi Krisztina

(A szerző engedélyével: krisztamami.wordpress.com)

„A kötődés avat bennünket tájékozódási ponttá”.

tos menedék helyét: a valódi otthonát, a háttérzárát, a biztos bázisát. Ha nem hozzánk kötődik, akkor nyugalmat, bázist és menedéket is máshol keres.

A gyerek kötődése tájékozódási ponttá avat. Lehetővé teszi, hogy felkeltsük a figyelmét, vezessük, és továbbadjuk neki az értékrendünket.

Automatikusan tájékozódási ponttá avat a gyerekünk kötődése. Csak akkor tudunk neki utat mutatni, ha úgy érzi, hogy nem

kozódási pontra; akit a kötődés felavat, azé a természetes hatalom a nevelésre.

A gyerek kötődése a közelünkben tartja őt: számíthatunk rá, hogy követ és a közelünkben marad, amikor az életünket éljük és a teendőinket látjuk el.

A gyereket a kötődő éhsége, azaz a közeledés keresése indítja arra, hogy kövesse, ez pedig lehetővé teszi, hogy vezessük. A kicsik még fizikailag is a sarkunkban vannak. Sok szülő-gyerek kapcsolat-

Személyiségünket több apró összetevő jellemzi. Korai, azonosnak vélt egységből fokozatosan tagolódik, melynek az első, ám egy egész életre szóló megjelenési formája a tudatos és tudattalan világ elkülönüléséből keletkező kettősség.

A tudattér központja a szervező és irányító ÉN, melynek küldetése a külvilág és a fokozatosan kialakuló személyiség közötti egyensúly megtartása. Ennek megoldásához segítik az ÉN-t a segítő személyiségrészek: a szerepszemélyiség és az árnyékszemélyiség, melyek az ÉN-be beépülve képezik a személyiség identitását, azaz önazonosságát.

A szerepszemélyiség és az árnyékszemélyiség egyfajta védőpajzsot alkotnak az ÉN körül, valamint szűrőfunkciót is ellátnak. A külső hatásoknak a befogadója s egyben szűrője a szerepszemélyiség, míg a belső világunkból érkező készletek – melyek sokszor az ÉN számára elfogadhatatlan impulzusokat, tulajdonságokat jelentenek – befogadója és egyben szűrője az árnyékszemélyiség.

A szerepszemélyiség

A szerepszemélyiség az árnyékszemélyiség ellentétje, mely nem más, mint különböző élethelyzetekben felvett, illetve levetett „maszk”, viselkedés – a személyiségünk külső burka. (Az antik görög színházakban használt maszkról, persónának is nevezzük.)

Az árnyékszemélyiség

Az árnyékszemélyiség (ahogy a neve is utal rá) a valódi „énünk” árnyképe, mely – jelképesen szólva –, a hátunk mögött követ bennünket, míg a „fény felé” haladunk. Az „árnyék” jellembeli hiányosságok, vonások és tulajdonságok egyvelege, melyek rejtve, személyiségünk sötét, barátságtalan, rideg zugában húzódnak meg. Az árnyékszemélyiségünk mindazt rejt, amivel nem akarunk vagy nem tudunk szembesülni, amit szeretnénk elkerülni, amit képtelenek vagyunk elfogadni. Homály fedi őket, nehezen felismerhetők. Az árnyékszemélyiséget olyan személyiségjegyek alkotják, melyet a teljes ÉN-nek tulajdonítunk, ám érzelmi vagy értelmi disszonanciák miatt nem lettek integrálva, hanem el lettek nyomva, mintegy az árnyékba lettek tolvak.

Mindenkinek megvan a maga árnyéka. Kivételek nincsenek. Amennyiben szeretnénk megismerni saját árnyékszemélyiségünket, kérdezzük meg környezetünket, hogyan vélekednek rólunk (elengedhetetlen az őszinteség). A legtöbb ember önmagáról alkotott képe általában pozitív: rendes, figyelmes, vonzó, jó, kegyes, a társaságban az elvárásoknak illő módon viselkedni tudó.

Kik is vagyunk valójában?

Remekül használjuk szerepeinket s úgy véljük, azok vagyunk. Ám árnyékunk elárulja, kik is vagyunk valójában.

S hogy még jobban megismerjük magunkat, érdemes megfigyelnünk kivetítéseinket, melyek szintén árnyékunk leleplezői: kibén, kikben mi zavar, dühít fel, dül fel. Hogyan vélekedünk az emberekkel, előfordul, hogy valakinek már a jelenléte is hihetetlen indulatot vált ki belőlünk?

Jó tudni: nem látunk a másik emberben meg oly személyiségjegyet, mely bennünk ne lenne meg, de lehet, hogy jól el van rejtve az árnyékba, ott van elfojtva. Minél nagyobb a felháborodásunk mások miatt, minél lesújtóbb a vélemény-

több ilyen bájos szerepet eljátszunk, komolyan beleélve magunkat, s még el is hisszük: ilyenek vagyunk. Ez szá-

Elszólásaink, sarokba szorítottságunkból adódó kifakadásaink, beszédünk, gondolataink, képzelődéseink, s nem utolsósorban: álmaink tartalma, élettünket meghatározó nyelvi, tárgyi szimbólumok halmaza, mind árulkodó jegyek személyiségünk árnyékáról.

munkra imponál, míg árnyékunkról tudomást sem veszünk, pedig az követ bennünket... Azt meglátni viszont: derogál.

Pedig ő a bennünk élő sötét felebarát, akit észre kell vennünk, el kell fogad-

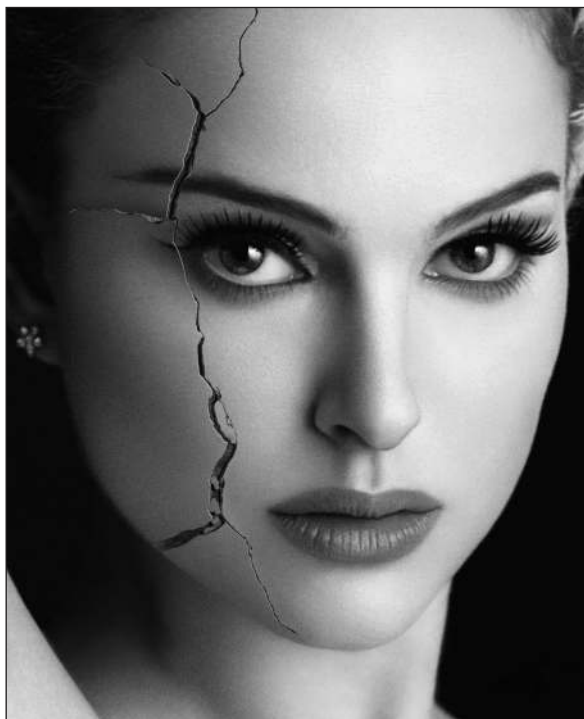
nunk, sőt szeretnünk kell, különben fellázad, kitör, s mérhetetlen lesz az önpusztítás és mások életének a rombolása, amit végez.

Érzéketlen, zsarnok, hatalmaskodó és sötét erőkké duzzadó szörnyetegekké válunk, kik saját céljaikat a legszennyeibb úton is, de el akarják érni.

Az az ember, aki nincs tisztában szerepeivel és árnyékaival, csupán látzólag van rendben, ám élete felületes és üres.

A jézusi nagy parancs (Mt 22,37–39) teljesítése segít, hogy rendben legyen az életünk.

Drenkó Zoltán

nyünk másokról, annál hangsúlyosabban jelzi: velünk van (nagy) baj!

Ami személyiségünknek kedves, szép, hízelgő, azzal szívesen azonosulunk, azt a maszkot szívesen viseljük, sőt magunkba szívjuk s magunkba építjük. Naponta

(Lelkipásztoraink közül többen már mentálhigiénés segítő szakemberek lettek, miután képzésen vettek részt. Ha szükséges, keresse a környezetében lévő szakértő lelkipásztorokat!)

500 év Európa történetében Az egyházfegyelem kérdése Kálvinnál

**A genfi reformátornak a terjedel-
mes, több kötetben megjelent tanítá-
sa közt szerény terjedelemben, de a
református teológia precizitásának
jellemző részét kiadó anyagot képezi
az egyházfegyelem témája.**

A Kálvin-értékelők – a reformátor szigorú jelleméből következtetve – az ő személyéhez társítják az egyházfegyelem hangsúlyozását. De a „kálvini szigor” nem volt egy drákói szigor, hanem nagyon is magában hordozta az igés hit minden életszerűségét.

Kálvin egyházfegyelmi tanítása volta-
képpen abból fejlődött ki, amikor – az éle-
tével kapcsolatosan sokat emlegetett al-
kalomkor – 1541-ben visszacsalogatták
Genfbe, és ő ekkor a visszatérésének fel-
tételt szabott (amelynek részleteit még
korábban, 1537-ben Farel Vilmos genfi
lelkésszel együtt dolgozták ki), aminek
egyetlen célja az volt a részéről, hogy a re-
formációs hitbeli és szellemi áramlat so-
rán kivívott bibliás értékek hitelesen meg-

ban jelenlévő olyan állandó állapotra
törekedett, amely jelzéseivel szinten kel-
lett, hogy tartsa a bibliai értékeket a sze-
mélyes és közösségi élet színterén, ez pe-
dig már a fegyelem.

Kálvin nem az egyházfegyelmi résszel
kezdte el az egyház életének a rendezését,
hanem előbb az igaz egyház ismertetője-
gyeit fogalmazta meg, mégpedig ezt a ket-
tőt: legyen az ige tisztán hirdetve és a
szentségek pedig helyesen kiszolgáltatta.
Az egyházfegyelmet a reformátor nem so-
rolta az igaz egyház ismertetőjegyei közé,
azt csak később, a kálvinizmus csatolta
az előbbi két ismertetőjegy sorába. De
persze Kálvin is az ige-, illetve a tantisz-
taság őrzésének a presbitériumra és a lel-
készekre rótt kötelezettségéből indul ki
az egyházfegyelmi tan megfogalmazása
során: az élet tisztasága legyen összhang-
ban a tan tisztaságával.

Az egyházfegyelem alapját az igehirde-
tés képezi, amelyből az emberek elsődle-
gesen szembesülnek az isteni akarattal,
amit vagy megtartanak, vagy nem. Habár

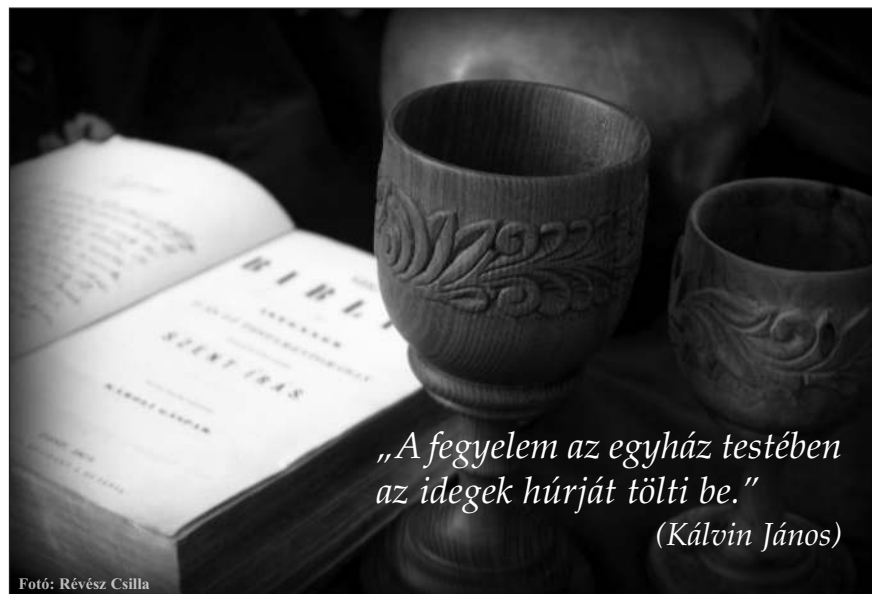
dás váradalmában. Mind az úrvacsorai,
mind a gyülekezeti közösségből kizárt
személyt tehát megtérésre hívja. A kálvini
egyházfegyelem eme szellemiségét szok-
tuk az egyházfegyelem lelkipánczói töl-
tetének nevezni, mert egyébként Kálvin
annak is tekintette, harmonizálva benne
az embert, a megnyilvánulásait és a hit-
valló egyházat frappáns megjegyzésével:
„a fegyelem az egyház testében az idegek
húrnját tölti be”.

Az idegek az egészséges működés során
szinte észrevétlenül közvetítik az egyes in-
gerek, de megbetegedéskor kegyetlen
fájdalmakat tudnak továbbítani, amelyek-
nek kínjai már gyógyszerrel igényelnek.

Ha az egyház Krisztus teste, akkor an-
nak az embertől „elkapott” megbetege-
déseit is gyógyítani kell, a gyógyítás pedig
nem megölést vagy ellehetetlenülést je-
lent, hanem felépítést, felzárkóztatást, fel-
erősítést az eredeti állapotra. Az ember
legeredetibb állapota mindig is Isten mel-
lett volt, Aki erre a normalitásra jelenleg
igéjével hívja az embert az egyházon ke-
resztül, amelynek – hogy „fertőzésbe” ne
essen – állandóan tartania kell magát a
fentebb említett két ismertetőjegyéhez
(a tisztán hirdetett ige és a szentségek he-
lyes kiszolgáltatása), méghozzá hitelesen.
A református egyház az ige egyháza, az ige
pedig engedelmségre kötelezi az egy-
házat Istene és kijelentése iránt, de nem a
szervezeti egyházat, hanem mindazokat
benne, akik Krisztus után vágyakozva vár-
nak az üdvözülés korának beköszöntére.
Ezzel pedig el is értünk A heidelbergi káté
által a 83. kérdés-feleletben megszilárdí-
tott tanításhoz a kulcsok hatalmáról, mely
nem más, mint „a szent evangélium hir-
detése és a keresztyén egyházi fegyelem”.
E földi életben ebbe beletartozva nyitott
mennyei kapuk elé érkezhetsz az ember, ki-
maradva ezekből pedig zárt mennyei ka-
pukkal szembesülhetsz.

Kálvin egyházfegyelmi „szigora” legin-
kább arra alkalmas, hogy az ember meg-
vizsgálja önmagát, hogy mennyire van az
élete a komolyan vett isteni értékektől.
Ezért Kálvin János egyházfegyelmi taní-
tásának több évszázados utat megtett, re-
formátusi öröksége maradjon meg ideg-
sejtként az egyházban – még a sokszori
háborgást kiváltó hatása ellenére is –, hogy
ez ideigvaló „nem tetsző” állapotból min-
dig adjon jelt a „tetsző” és örökkévaló jö-
vő felé.

Rákos Loránt

*„A fegyelem az egyház testében
az idegek húrját tölti be.”*

(Kálvin János)

legyenek őrizve, beépüljenek az emberek
cselekedeteibe, valamint, hogy az üdvös-
ségre vágyakozó ember számára az „egye-
dülésében” újra felismert Krisztust ká-
romlás vagy gyalázat ne érje. Különben
semmi értelme nem lett volna az egyház-
újításnak, ha az egyházat és korát besöté-
títő hibákba az emberek újra beleestek
volna.

Kálvin tehát az egyházfegyelemre nem
csupán időzített, valamilyen helyzetre
adott reakcióként tekintett, mert az csak
fegyelmelés lett volna, hanem az egyház-

a kálvini egyházfegyelem a genfi gyüle-
kezet és város rendjéhez volt igazítva,
amely során a gyülekezeti egyháztanács
által hozott elmarasztaló döntéseket a vá-
rosi tanács azokat polgári ítélettel változ-
tatva hajtotta végre, Kálvin az egyházfe-
gyelmet mégis inkább vagy az úrvacso-
rától való eltávolítás (excommunication mi-
nor), vagy a gyülekezetből való kizárás
(excommunication maior) formájában
preferálta. Nem büntető jelleggel, hanem
az elmélyülésre, az életrendezésre, a meg-
jobbulásra való felhívással, a visszafoga-

A tiszáninneri egyházkerület egykori püspöke

Péter Mihály az osztrák-magyar kiegyezés évében, 1867. május 12-én született Deregnőn. Sárospatakon érettségizett, majd itt kezdte teológiai tanulmányait is, melyet 1890-ben Pápán fejezett be. Nagyráskán kezdett káplántanítóként, majd Kisazarra került, ahol rövidesen megválasztotta őt a gyülekezet. 1902-ben innen hívták meg Gálszécsre, ahol közel három évtizedig szolgált.

A trianoni döntés következtében a tiszáninneri egyházkerületből közel 140 anyaegyház Csehszlovákiához került, s ebből alakult meg 1920. december 2-án a Szlovenszkói Tiszáninneri Református Egyházkerület. A szlovákul is tudó, pontos adminisztrációt vezető és jó írói vénával bíró Péter Mihályra nagy szüksége volt az egyháznak. Konventi jegyzőként az egyik legbizalmasabb munkatársa lett Pálóczi Czinke István püspöknek.

1926-ban felerősödtek a lelkesi karon belüli ellentétek. A csehszlovák állampolgárságától megfosztott, s így állami jövedelemkiegészítést sem kapó negyvennégy lelkész (leginkább elkeseredettségében) külső támogatást keresett a baloldali pártoknál, s azzal vádolták az egyház vezetőit, hogy nem képviselik az érintett lelkészek érdekeit. Péter Mihály, a Református Egyház és Iskola hasábjain tette helyre a dolgot, a bolsevizmus csíráinak nevezve a lázongást, s az egyházi hatósággal szembeni erős tiszteletlenséget. Egy magánlevélben ezt írja a püspöknek: „úgy látszik egy kis szervezett csoport működik itt, melyeket egy kéz irányít – a Štunda keze”. Štefan Štunda református lelkész volt, aki Csehszlovákia megalakulása után politikai pályára lépett. Az agrárpárt képviselője, a pozsonyi kultusztárca tanácsadója: befolyásos ember lett. Erősen felkarolta a szlovák reformátusok ügyét, sokszor a hivatalos egyházvezetéssel szemben is. A levéltári anyagokra támaszkodva ma már kimondhatjuk: Péter Mihály pontosan átlátta a dolgot...

1927. április 20-án levelet írt a püspöknek, amelyben bejelentette, hogy lemond a konvent jegyzői tisztségéről, a losonci teológia előadói, valamint a szlováknyelv-vizsgabizottság elnöki tisztségéről. Mint írta, hatvanéves lett, s 30 éve jegyzősködik, ereje szétforgácsoló-

dik, szeretne már mással is foglalkozni. Négy nappal később visszavonta lemondását azzal az indoklással, hogy döntése félreérthető lenne az egyház vezetése nézve... Képességeit Czinke püspök is elismerte. Amikor például 1925-ben Péter Mihály a Magyar Nemzeti Párt színeiben indulva nem lett képviselő, szóvátette Szentiványi József pártelnöknek, hogy Péter Mihályra égető szükség lett volna a törvényhozásban, s nagy hiba volt őt egy esélytelen helyen: Eperjesen indítani.

Péter Mihály készítette el az egyházi iskolákat ért sérelmek listáját. Üriembernek gondolta az „ellenfelet”, s úgy hitte, hogy a tárgyalásos diplomácia eszközével, a tények feltárásával célt lehet elérni a csehszlovák vezetéssel. Tévedett. A húszas évek második felétől azért készítette a jelentéseket, hogy a külföldet tájékoztassa a református egyház sanyarú helyzetéről. Az iskolai sérelmeket egészen a Népszövetségig (az akkori ENSZ) elvitte volna.

Kutatója és szakavatott ismerője volt a szlovák reformátusság ügyének. Még 1921-ben összeállította a teljhatalmú miniszternek szánt memorandumot a szlovák egyházmegye felállítására tárgyában. Ebben egyebek mellett ezt írja: „*a kérdés tárgyalásánál semmiféle elfogultság nem vezérel, hanem tisztán szlovák ajkú ref. híveink vallási érdeke, amelyet mi itt közről bizonyára jobban ismerünk, mint a távollevők. ... csak a viszonyok nem ismeréséből vagy helytelen ismeretéből származhatik egy szlovák egyházmegye felállításának a követelése és pedig következő okból: elfogulatlanul ítélve a dolgot Abaújban nincs egy szlovák ref. egyházunk sem. Felsőzemplénben van négy anyaegyház és néhány filia. Ungban szintén négy és néhány filia 4-5000 lélekkel ... Már most el sem képzelhető, miképp volna megszervezhető egy 8 anyaegyházból álló egyházmegye*” – áll az 1921-ben készített memorandumban.

Az 1922. május 17-én Pozsonyban megtartott konventi ülésen mutatták be a „Szlovák reformátusok kérdése” (Otázka slovenských kalvínov) című, szlovákra is lefordított, a tiszáninneri egyházkerület által 100 példányban szlovákul is kiadott röpiratát. Az ebben foglaltak máig egyedi forrásnak minősülnek, ugyanis Péter Mihály azt állította, hogy „a reformáció tót kálvinistákat

nem vett át ... a mostani tót kálvinisták a 18. század elején tótosodtak el és az egykor színmagyar hívek a Galiciából és Zemplén felső vidékéről érkező lengyelekkel együtt nyelvükben tótokká lettek, de vallásilag kálvinisták maradtak”. A röpiratban kifejtette, hogy egy szlovák egyházmegye csak az érintett gyülekezetek kezdeményezésére jöhet létre és „csak a valóban tót nyelvű gyülekezetek tartozhatnak oda, a vegyes gyülekezetek maradnak a magyar egyházmegyékben”.

Miután Pálóczi Czinke István az állampolitikai és részben a belső egyházi nyomásra lemondott püspöki tisztségéről, s Magyarországra települt, a tiszáninneri egyházkerület Péter Mihályt választotta püspökévé. Beiktatása 1929. november 10-én volt Rimaszombatban.

Hároméves püspöksége csupa küzdelem volt. Főgondnok társa, Tornallyay Zoltán így méltatta Péter Mihály munkásságát emlékbeszédében: „*Bátor, elszánt lélek volt. Küzdeni vágyó elme, a kötelességteljesítés mintaképe. Puritán, egyenes jellem és olyan férfi, aki nem játszott a szóval, aki nem ismerte a kerülő utakat, aki nem dolgozott hát mögött soha ... a küzdés volt Péter Mihály egész életének fundamentuma, de ez lett végül a balvégzete is ... Állta a harcot felemelt fővel, a nyílt küzdőtérén. De megsebesült és pedig saját otthonában, saját hívei között. Péter Mihály igaz ember volt, jó pap volt és nagy püspök volt ... megérdemli, hogy életét odaállítsuk a jövő nemzedék elé példaképpen arra, hogy élt és hogyan halt meg egy igazi kálvinista pap, egyházáért és nemzetéért*”.

Somogyi Alfréd

Az államfordulat következtében az újonnan alakult csehszlovák állam határai közé került a régi tiszáninneri egyházkerületnek egy jelentékeny része, vagyis: az abaúji egyházmegyéből 21, az alsózemplénből 10, a felsózemplénből 27, a gömörből 32, a tornaiból 8 és az ungi egyházmegyéből 37 egyházközség, tehát összesen: 135 egyházközség 86 019 lélekkel. Ezek az egyházközségek nagyobb részben az újonnan alakult szlovenszkói tiszáninneri ref. egyházkerülethez, kisebb részben pedig a kárpátaljai ref. egyházkerülethez csatlakoztak.

(Református Világ szemle, 1935 novembere)

Élt egy ember, aki fösvenységéről volt ismert. Volt neki egy szép tehene. Egyszer az történt, hogy a tehén két borjat hozott világra. Az ember rájuk nézett, majd ezt mondta: – Óh, Uram, olyan hálás vagyok ezért az áldásért, hogy neked adom az egyik borjat.

El is ment, és büszkén elújságolta a feleségének a döntését, ami meglepő volt az asszony számára, mert ismerte az ember általában önző természetét. A kérdésre, hogy melyik borjat adná az Úrnak, az ember válasza ez volt: – Még nem tudom biztosan.

Telt-múlt az idő, és pár hét elteltével az egyik borjú megbetegedett. Még pár nap, és az ember az istállóból a borjú életelen testével a kezében tért be a házba, majd igen szomorúan közölte a hírt a feleségével: – Kedvesem, rossz hírem van. Az Úr borja elpusztult.

★

Isten odaadta a Fiát értünk. Mi pedig a maradékot adjuk Neki: elmegyünk a templomba, ha jut rá időnk, adakozunk, ha „van miből”, segítünk, ha ráérünk, imádkozunk, ha szükségben vagyunk. Nincs ez jól így! Ő oly sokat adott, hogy nekünk is a legtöbbet kellene adnunk Neki. Ő legyen az Úr mindenben!

TUDÓSÍTÁS

VISSZATEKINTÉS egy barcelonai előretekintésre

Március 7-e és 9-e között Barcelonától nem messze zajlott az az ifjúsági vezetők konferenciája, ahol 18 ország 56 ifjúsági vezetője különböző protestáns gyülekezetből, ifjúsági szervezetből az európai ifjúsági munka újragondolását tűzte ki célul, miközben a hálózatépítés és a kölcsönös tapasztalatcsere is tág teret kapott.

Nagy fába vágtuk a fejszénket, hiszen 10 évre előre kivetíteni az esetleges trendeket, nem egyszerű feladat. Viszont **Jim Memory**, a European Christian Mission egyik vezetője segítségével mégiscsak sikerült pár trendnek (társadalmi, demográfiai, gazdasági, technikai) utánajárni és megfogalmazni, mire legyünk már most figyelmesek az ifjúsági munkában. Csak

A konferencia magyar résztvevői Jim Brown társaságában (jobbról a negyedik).

egy példa: „A mai fiatalok háromszor annyi időt töltenek valamilyen informatikai eszköz vagy videójáték előtt, mint 2014-ben. Kérdés, hogy tudnak-e ezzel mit kezdeni az egyházak, és jelen lenni ott, ahol a fiatalok vannak: facebookon, instagramon, snapchaten” (Balázsfalvi Ábrám Anna). Erre mintegy feleletként **Josh Patty** a Josiah Venture szlovén kihelyezettiségének vezetője saját töktermesztő tapasztalataiból kiindulva (akármennyire is furcsán hangzik ☺) beszélt a „tanítványozó” ifjúsági misszióról, hogy milyen módon lehet tanítványokká, szolgatársakká tenni a mai fiatalokat. Illetve végigvettük

azt a folyamatot, hogyan teremhetünk valamennyi gyümölcs helyett sok gyümölcsöt (Jn 15,8). Figyelemfelkeltő volt az a gondolat, hogy mennyire fontos, hogy ne csak találgassuk, hogy milyen környezetben élnek a fiatalok, milyen szükségleteik vannak, hanem vegyük a fáradságot és járjunk utána, teszteljük le (akár kérdőívek formájában), mik az igények és szükségletek. Ez segítette Josh ifjúsági programjainak előmenetelét is, amikor több kudarcélmény után rájött, hogy a fiatalok nem csak szimplán közösségi élményre vágynak, hanem arra, hogy tehessenek valami jót a világért – ezért nagyobb hangsúlyt fektetett a különböző önkéntes programokra.

A szakmai előadások, csoportmunkák mellett komoly hangvételű, személyes tapasztalatok, megosztások is előtérbe kerültek. Szó volt a vezető személyéről és a vezetés nehézségeiről, próbáiról, amelyektől egy bibliai vezető sem volt mentes. A kérdés az, hogy az összetört állapotából feláll-e, és mi az, ami segít a nehézségek elhordozásában, legyen az kiegészítés vagy egy válás.

Ezért is, még a konferencia elején **Jim Brown**, az EXODUS vezetője és a konferencia egyik főszervezője feltette nekünk azt a kérdést, amit Isten kérdezett Illéstől, amikor a barlangba menekült: „Mit csinálsz itt, Illés?”, bátorítva a résztvevőket arra, hogy legyünk szabadok az alkalom alatt megpihenni, új erőt meríteni. Egy 10 évre szóló stratégia beláthatatlannak tűnik, viszont kisebb egységekre lebontva nagy hasznát vehetjük az ifjúsági misszió proaktív formálásában itthon is. A tapasztalatok, számok, különböző kutatások jelzik, hogy a fiatalok megelégtették a nagy intézményesített rendszereket (nem kivétel ez alól az egyház sem); nagyobb hangsúlyt fektetnek az autentikusságra – hol látható, miben nyilvánul meg Jézus szeretete és együttérzése a keresztyén közösségekben; a fókuszban pedig nem a lojalitás áll, hanem a hasznosság – azaz „működik-e” a keresztyénség? Tényleg hoz-e változást az ember életébe?

Az *ApCsel* 2-ben olvashatjuk, hogy a tanítványok különböző nyelveken kezdtek el szólani az ünnepre összegyűlt néphez. Nekünk is ugyanígy szükségünk van új nyelvekre, elkérni Istentől azt a nyelvet, amin keresztül továbbra is meg tudjuk szólítani a fiatal nemzedéket.

Gyurcsis Júlia, a Firesz – Duna Mente komáromi irodájának irodavezetője

Amint a márciusi számban már beszámoltunk róla, a kassai Bocskai Keresztyén Társaság többek közreműködésével nemzetközi konferenciát szervezett Kassán. Most röviden ismertetjük az előadásokat.

Štefan Eliáš, nyugalmazott levéltáros (Kassa) Bocskai és Kassa viszonyáról tartott magyar nyelvű előadást. Ismertetette a közismert tényeket és körülményeket, kitérve Bocatius János kassai főbíró szerepére is, aki Bocskai diplomatájaként szenvedett ötévi fogságot a prágai várban.

Sárkány Viola (Budapest), a Bocskai Társaság elnöke a Kismarjának adott kiváltságlevélről tartott előadást, melyet a fejedelem Kassán adott ki 1606. szeptember 22-én. A település nevét élete végéig nemesi előnévként viselte. Első végrendeletében, amit 1595 októberében írt, kéri: „...ha ezen a harcon az én Istenem az én lelkemet megkívánja... könyörgök Őfelségének testemet kivitetni és Atyám, Anyám koporsójába, Kismarjába tetetni.” Majd a fejedelem katonai győzelmei csúcán sem feledkezett meg „kedves szülőföldjéről”. Említett kiváltságlevelében írta: „...illenék-e megfedekezniünk arról a helyről, arról a mi igen kedves szülőföldünkről, közelebbről a Bihar vármegyében fekvő általánosan Kismarjának nevezett községről, amelyről a mi eleink, ükapáink, nagyapáink, ősapáink, eredetüket onnan véve, magukat nevezték és nevezették, s ahol a mennyei hazánkba való megtérniük után testüket elföldeltetni, csendes nyugovásra eltemettetni, sírboltokat és síremlékeket emelni kívántak? Nem” – válaszolja, s így folytatja: „...ezt a mi Kismarja községünket Magyarbirodalmunk többi községétől elkülöníteni akarván, mezővárossá tesszük...” A kiváltság 1848-ig kivételes jogállást biztosított Kismarjának.

Bagi Zoltán Péter, szegedi főlevéltáros, Alessandro Ridolfinak és olasz katonáinak egyik harcát mutatta be. A haditanácsossá kinevezett firenzei nemes 1605 nyarán megbízást kapott lovas lövész kompániák kiállítására. A 800 lovas lövész a mustrát követően azonnal harcba is bocsátkozott. Nagy László történész 1961-ben azt írta, hogy Némethy Gergely hajdú-tatár-török csapata rajtaütött a Szombathelyen mulatozó, dorbézoló segélyhadon, amely vereséget szenvedett. Batthyány II. Ferenc Mátyás fő-

herceghez írott levele hitelesebben örökíti meg az eseményt. Ebből kiderül, Ridolfi csapata ütött rajta Némethyn. Ám a hajdú-tatár-török haderő létszáma nagyobbak bizonyult a feltételezetténél, így a túlerő felülkerekedett Ridolfi lovasain. Az alakulat aznap, amikor szolgálatba állt, meg is szűnt létezni. Egyelőre nincs rá magyarázat, Mátyás főherceg miért tartotta jobbnak azt terjeszteni, hogy Némethy Ridolfin ütött rajta.

Kardos László, néptánc-tánc történetkutató hajdú őseink táncáról, vagyis a fegyver- és hajdútáncról érkezett, bemutatva a különböző népek táncait. Az előadást korabeli táncbrázolásokkal, szöveges leírásokkal, archív mozgófilm-felvételekkel élénkítette.

Csorba Csaba (Sátoraljaújhely) Bocskai politikai végrendelete az idők tükrében címmel tartott előadást. 1604. november 11-én vonult be Bocskai Kassára,

és ettől kezdve ez lett fővárosa. Az előző évek háborúiban romossá vált fejedelmi Gyulafehérvárhoz, az 1598-as török ostromot elszenvedő Váradhoz és a hadak dúlta Erdélyhez képest a gazdag Kassa vonzó hely lehetett. 1606. február elején írta: „A rossz házakat is eluntuk, a kassai szép házaktól semmiképpen meg nem válhatunk.” De más oknál fogva is székelyhelye inkább Kassa lett. Erdélyben komor emléket hagyott maga után. Ezzel szemben Felföld benne a szabadítót, a református irányzat védelmezőjét látta, akit a „magyarok Mózesének” is nevezték. Viszont a 17. század második felében a harcokban végtelenül legyengülő Erdély már nem tudta azt a szerepet betölteni, amit Bocskai neki szánt, azaz, hogy egész Magyarország védelmezője, és ellensúly legyen a Habsburg hatalommal szemben.

Orémus Zoltán esperes Révész Kálmán esperes, majd püspök és Bocskai kapcsolatát vette górcső alá. Az egyház-

megyei közgyűlést 1905. augusztus 29-én és 30-án Kassán tartották. Annak elején Révész felolvasta a fejedelem diplomáját, melyet Kassán 1605. július 5-én latin nyelven adott ki. „Tisztelendő Szentandrás Istvánnak, a Tarcal városi egyház lelképásztorának és Abaujvármegye esperesének, valamint összes hivatali utódainak... Magyarország néhai dicső királyainak példájára szabadságot adunk neked és a te összes utódodnak, Istennek a te egyházmegyédben fekvő egyházainak igazgatására, kormányzására (...) jelen levelünk által...”. A Kazinczi Kör 1907. február 2-án Bocskai matinét rendezett. Révész tartotta a megnyitó beszédet, melyben a fejedelem temetését elevenítette föl. Idézte Alvinczi Péternek, a fejedelem lelkészének a temetésen elhangzott szavait: „elvesztettük, vagy inkább a boldogok örök hazájába előrebocsátottuk Erdély felséges fejedelmét, Ist-

vánt”, akinek emlékét „nem fogja kitépni az emberek szívéből soha semmiféle idő, bármennyire megemészti is minden dolgot.” A Felsőmagyarország 1907. február 2-i számában Révész részletesen leírta Bocskai temetését.

A gyászba öltözött város és nemzet az Erzsébet-dómban felravatalozott vaskoporsó mellett rőtta le kegyeletét.

Balázs Péter kassai magánkutató, Bocskai pénzverése és Kassa címmel tartott előadást, melyben bőven kitért a fejedelem életútjára, a történelmi háttérre. Ez volt az egyedüli szlovák nyelvű előadás.

Balassa Zoltán

Az ötödik forduló kérdései

1. Melyik zsoltár alapján írta Luther a reformáció himnuszává vált *Erős vár a mi Istenünk* énekét?
2. Ki az az erdélyi püspök, akinek a nevéhez fűződik az 1636-ban Gyulafehérvárott megjelent Öreg graduál?
3. Melyik felvidéki városban jelent meg az első változatában 108 éneket tartalmazó Zengedező Mennyei Kar nevű Énekeskönyv?
4. Szilvás-Újfalvi (eredeti nevén Anderkó) Imre több éneke szerepel Énekeskönyvünkben. Sem születésének, sem halálának pontos idejét nem tudjuk. Milyen énekeskönyvet nem állított össze? (Csak egy hamis van a válaszok közt.)
 - a) magyar és latin szövegeket tartalmazó iskolai énekeskönyv
 - b) magyar református temetési énekeskönyv
 - c) gyülekezeti énekeskönyv
 - d) magyar és latin nyelvű énekeskönyv foglyok számára
5. Igaz-e, hogy a genfi zsoltárok 1562-es kiadásának végén rögzítették a zsoltáreneklés rendjét, mely szerint a heti négy istentiszteleten 25 hét alatt végigénekelték az egész zsoltároskönyvet?
6. Melyik gyülekező énekünket szerezte a 122. zsoltár alapján Szegedi Gergely, a hazai reformáció első nemzedékének egyik kiemelkedő személyisége és énekköltője?

TUDÓSÍTÁS

Az Ammí Europe Szlovákiában Jézusról tettek tanúbizonyságot

A szülői Dongán egyházközség európai missziós csoportja, az Ammí Europe (Ammí héberül: én népem) február elején tett látogatást Szlovákiában. A Dongán egyházközség hét missziós csoporttal rendelkezik, melyek a világ különböző földrészein végeznek missziós szolgálatot. Elsősorban egyetemista fiatalokból álló önkéntesek több hónapon keresztül készülnek, hogy Jézus Krisztus

porttal rendelkezik, melyek a világ különböző földrészein végeznek missziós szolgálatot. Elsősorban egyetemista fiatalokból álló önkéntesek több hónapon keresztül készülnek, hogy Jézus Krisztus

Hazai és nemzetközi együttműködés a gondozói képzésben

Az SZRKE Diakóniai Központja március 3-án együttműködési megállapodást írt alá a VaV intézménnyel. A két szervezet már a múltban is dolgozott együtt. Éppen az eddigi sikereken felbuzdulva döntöttek úgy, hogy kinyilvánítják a további együttműködés szándékát, hogy Szlovákiában és külföldön is zajló képzéseket tartanak majd közösen. Az együttműködési megállapodást az esperesi VaV intézet igazgatója, **Jaroslav Výboštek** és a **Ibosa Henriette**

JÁTÉK! JÁTÉK! JÁTÉK!

7. Mi a doxológia?

a) istendicsőítés b) jócselekedetek összefoglalása c) az óravajátás tudománya

A megfejtéseket kérjük, az egyhazzeneijatek@reformata.sk címre küldjék **június 14-ig**.

A márciusi kérdések helyes megfejtései: 1. Nem, mert mire Genfbe ért, a városi tanács már eltörölte a misét. 2. német, francia 3. Igaz 4. Huszár Gál 5. Kálvin 6. Tinódi Lantos Sebestyen 7. 192. dicséret.

A megfejtők közül Füle Tamásné Miklóssy Hajnalka a Keresztút zenekar tagja, a budapesti Bibliás könyvesbolt vezetője a következőket sorsolta ki: **Baloghné Domonkos Malvin** (Mokcsamogyorós), **Keszi Éva** (Szepsi), **Földes Melinda** (Kamocsa). A nyerteseknek ezúton is gratulálunk. Nyereményüket, Varga Gyöngyi *Áldáskönyv* című könyvét postán küldjük el.

tusról tegyenek tanúbizonyságot a világ különböző részein: Európától Ausztráliáig, Afrika és Ázsia különböző országaiban. Igyekeznek mindenhol eljuttatni az evangéliumot, szabadidejüket feláldozva, minden költségüket maguk fedezik.

Sungkon Park, a pozsonyi dél-koreai gyülekezet lelkipásztora koordinálja útjukat Európában, és ahogy ez már a korábbi években is hagyománnyá vált, meglátogatták a hetényi református gyülekezetet és a helyi Tarczy Lajos Alapiskolát. A gyülekezeti házban az esti áhitatot követően tartották meg missziós programjukat, szolgáltak biznyságtétellel, de zenei és táncos programmal is, valamint a szeretetvendégséghez koreai ételkülönlegességgel, édességekkel is hozzájárultak. A következő nap délelőtt a Tarczy Lajos Alapiskolában az iskolásoknak (a 92 diákból hatvannyolc református hittanos) bemutatták Dél-Koreát, a hagyományos nemzeti viseletet, köszöntési rítusait. Evangelizációs előadásukban egyebek mellett pantomim játékkal is közelebb hozták az iskolásoknak azt, hogy Isten óvó és védő szeretete mindenki számára közel van.

A csaknem kétnapos látogatás után a csoport további szolgálati célpontok felé vette útját. Érsekújvár után Pozsonyba, majd Csehország különböző városaiba és gyülekezeteibe vitték Krisztus ügve iránti lelkesedésüket, hitből fakadó elszántságukat Isten országának terjesztésében. Az Úr áldja szolgálataikat!

Palcsó Attila

ta, diakóniai igazgató írta alá. 2017. március 24-én a két szervezet együtt indított el egy újabb gondozói képzést, melyen 18 kárpátjai és 17 felvidéki testvérünk vesz részt.

Az elméleti oktatás magyar nyelven folyik a királyhalmeci gyülekezet termeiben, míg a gyakorlati oktatás helyszínül a Nagygyéresben található idősok otthona szolgál. A hitelesített képzés jó példája a nemzetközi együttműködésnek és támogatásnak az Euro-diaconia nevű szervezettel, mely együttműködés a tanfolyamot elvégzők számára lehetővé teszi a házi gondozói szolgálatba való bekapcsolódást.

Haris Szilárd

Ipolyság

Márciusban került sor Ipolyságon a helyi egyházak közös evangelizációs hetére. A református gyülekezetben március 12-én **Zimányi József** (aki az igehirdetést a felesége tolmácsolásával mondta el) a *Mk 1,15* alapján hirdette az igét. Isten országának uralkodása a Fiában jött el, Akinek a tökéletes érdeméért mehetünk a mennybe, mert Isten üdvözítő szeretettel szeret. Ez az evangélium – hirdette. A második napon a halál vonaláról és az élet vonaláról volt szó, hogy az embert az Isten életre teremtette azért, hogy közösségben legyen Istennel. De a bűneset óta a születéskor a halál vonalára kerülünk. Ahhoz, hogy átkerüljünk az élet oldalára, meg kell térni. Szembe kell fordulni a bűnnel, elfogadni az evangéliumot, hogy Isten szeret. Harmadik nap Krisztus kereszthaláláról volt szó a *Mt 27,45–54* alapján. Az Úr Jézusban Isten megnyitotta az ajtót önmaga felé, mert elszenvedte helyettünk bűneink büntetését. Utolsó nap a *Mt 7,13* alapján szólt az ige: „*Menjetek be a szoros kapun.*” Jézus Krisztus a legszorosabb kapu. Le kell mondanunk az önmegváltásról és kérni kell: te válts meg, Uram!

A katolikus templomban folytatódott tovább az evangelizációs hét, a balassagyarmati Karizmatikus Közösség tett biznyságot arról, hogy nem elég a vallásosság, élő közösségben kell lenni Krisztussal. Az alkalmak az evangélikus templomban **Barkóczi Sándor** szlovák nyelvű szolgálatával fejeződtek be. **Izsmán Jónás**

Rozsnyón hálát adtak Emlékek felidézésével ünnepeltek

Március 31-én iskolánk fennállásának 20. évfordulója alkalmából hálaadó istentiszteletre gyűltünk össze a rozsnyói református templomban. Istené a hála, hogy 1997-ben, a kemény meciári időkben megalapíthattuk egyházi iskolánkat. Nem volt sem épület, sem pénz, de volt összefogás, segítőkészség, s főképpen Isten vezetése. Az Ő segítségével és áldása tartja fenn immár húsz éve, s örömmel mondhatjuk, hogy a pedagógusok odaadó munkája gazdag gyümölcsöt terem, nagyon sok tehetséges, kiváló képességű tanulója volt és van iskolánknak.

Az istentiszteleten az igei szolgálatot **Orémus Zoltán**, az Abaúj-tornai Református Egyházmegye esperese végezte, aki a 127. zsoltár üzenetét tolmácsolta. Az emberé a munka, Istené az áldás. Az anyaméh gyümölcse a gyermek, az Úr ajándéka a jövőt

Felvidéki Református Szavalóverseny Elődöntőktől a döntőig

Egyházunk a reformáció 500. évfordulója alkalmából szavalóversenyt hirdetett a felvidéki magyar református gyülekezetek, alap- és középiskolák diákjai számára. A szavalóversenyre 150 diák jelentkezett. A nyugati elődöntő házigazdája az alistáli református alapiskola volt, ahol több, mint 80 versmondó mérte össze tudását. A keleti elődöntő megszervezését a Hanvai Református Egyházközség vállalta.

A nyugati elődöntő eredményei a következők lettek: az I. kategória győztesei 1. **Ördögh Zsófia** (érsekújvári gyülekezet) 2. **Tücsök Anna Tímea** (komáromi gyülekezet) 3. **Balázs Alexandra** (megyericsi gyülekezet), további továbbjutók: **Bukovszky Borbála** (szentpéterai alapiskola), **Szabó Réka** (alistáli református alapiskola), **Balogh Eszter** (zsigárdi alapiskola). A II. kategória: 1. **Gál Ádám Vajk** (hetényi gyülekezet) 2. **Baros Dániel** (deáki alapiskola) 3. **Polák Dorottya Paula** (bátorkeszi gyülekezet), további továbbjutók: **Noszkai Lilla** (bátorkeszi gyülekezet), **Szabó And-**

Szilice

Idén Szilice adott otthont március 23-a és 25-e közt a Rozsnyó környéki gyülekezetek evangelizációs alkalmainak.

Az első este **Piet Rozeboom** hollandiai lelkésznek A példabeszédek könyvéből választott ige szolgált igemagyarázata alapjául: „*Isten áldása meggazdagít*”. Lehet valaki anyagiakban gazdag, a szíve azonban szegény, ha nem képes meglátni Isten áldásait. El kell fogadnunk az Ő áldásait, hogy mi is áldássá lehessünk. Ezen az estén **Szabó Krisztián**, Nagyida-sacai lelkipásztor is biznyságot tett az élete kapcsán hitéről.

Másnap budapesti vendégeink voltak: a Károli Gáspár Református Egyetem Hittudományi Karának öt teológushallgatója, tanárunk **Lányi Gábor** és spirituálisuk, **Bölcsföldi András**. Lányi Gábor a gazdag ifjú példázata fölött elmélkedett, az öt fiatal pedig biznyságot tett szóban és éneken.

A harmadik estén **Orémus Zoltán** kassai lelkipásztor, esperes visszaemlékezése szolgált biznyságtételül a hallgatóság számára, akihez versben elmondott biznyságtételével csatlakozott **Bokros Gyula** vígtelkei előjáró is.

A szeretetvendégség, amit a szilicei testvérek készítettek a számunkra, jó alkalom volt arra, hogy elbeszélgezzünk egymással.

Mixtaj Johanna

biztosítja benne, áldás a szülők, gyülekezet, az iskola és a nemzet számára.

Erdélyi Géza nyugalmazott püspök is hálával emlékezett vissza a kezdetekre, akinek a támogatása és segítsége nyomán alapíthattuk meg – egyházunkban másodikként – iskolánkat. **Gábor Lajos**, egyházmegyei akkori esperese is visszatekintett a kezdeti nehézségekre, a sok intézkedésre, kilincselésre, de legfőképp arra, hogy Isten mellettünk állt az ügyünkben.

Nagy Attila, a miskolci testvériskolánk köszöntését tolmácsolta, **Buza Zsolt** pedig, iskolánk vezető lelkésze elmondta, hogy az Úr Jézus lábánál ülve, Rá figyelve tudatosítjuk, hogy egyedül Ő a vezető, és Ő tesz nevelővé. Az istentiszteleten elhangzott Túrmezei Erzsébet Új ének című verse **Havran Dániel** előadásában. A köszönetnyilvánítást követően **Uličný Ibolya**, iskolánk jelenlegi igazgatója meghívta a jelenlévőket a városi galériába, iskolánk jelenlegi és egykori tanulói munkájából készült képkiallítás megnyitójára, valamint a szeretetvendégségre.

–mj–

rás (nagymegyeri gyülekezet), **Somogyi Dániel Gábor** (alistáli református alapiskola). A III. kategória: 1. **Gyurgyonovits Kinga** (vámosladányi gyülekezet) 2. **Andruska Emese** (lévai gyülekezet) 3. **Kis Lea Fanni** (alistáli református alapiskola), további továbbjutók: **Hőnyi Rebeka** (nagysallói gyülekezet), **Molnár Vivien** (érsekkétyi református alapiskola), **Nagy Veronika** (lévai gyülekezet). A IV. kategória: 1. **Gál Réka Ágota** (hetényi gyülekezet) 2. **Cseh Lajos** (komáromi gyülekezet) 3. **Bohák Emese** (Czeglédi Péter Református Gimnázium), további továbbjutók: **Bukai Éva** (CZPRG), **Vrábel Vanessa** (érsekkétyi gyülekezet).

A keleti elődöntő. Az I. kategória: 1. **Parti Zsófia** (szesztai gyülekezet) 2. **Fazekas Stella** (rozsnyói református alapiskola) 3. **Kendi Lilla** (kisgéresi gyülekezet). A II. kategória: 1. **Blanár Ábel** (kisgéresi gyülekezet) 2. **Veres Szaszka** (rozsnyói református alapiskola) 3. **Kraus Viktor Máté** (vajáni református alapiskola). A III. kategória: 1. **Góbis Réka** (TMRG) 2. **Máté Kristóf Zoltán** (TMRG) 3. **Blanár Panna** (kisgéresi gyülekezet). A IV. kategória: 1. **Gál Laura** 2. **Nagy Eszter Réka** 3. **Csutor Szabina** (mindhármán a TMRG diákjai).

(Folytatás a 14. oldalon)

(Befejezés a 13. oldalról)

A szavalóversenyt szakértő zsűri kísérte végig: **Matus Mónika**, **Várady Kornélia**, **Panyi Ágota**, **Zsélyi Katalin**, **Szabó Csilla** drámapedagógusok; **Korpás Éva** és **Ölveczky András** előadóművészek; **Kiss Szilvia**, **Gál Tamás**, **Mokos Attila** és **Molnár Xénia** színművészek.

Az országos döntőre április 1-jén került sor a rimaszombati Tompa Mihály Református Gimnáziumban. A döntőn már a pró-

A verseny néhány díjazottja, a háttérben Édes Enikő, a verseny szervezője.

zamondók is „ringbe szálltak”. A megmérettetésre ötvenhét fiatal érkezett huszonnégy gyülekezet vagy iskola képviseletében.

I. kategória, vers: 1. **Ördögh Zsófia** (érsekújvári gyülekezet), 2. **Bukovszky Borbála** (szentpéteri alapiskola) 3. **Balázs Alexand-**

ra (megyercsi gyülekezet) 3. **Szabó Réka** (alistáli református alapiskola). Próza: 1. **Renczés Viktória** (bátorkeszi gyülekezet) 2. **Méhes Gergely** (megyercsi gyülekezet). II. kategória, vers: 1. **Gál Ádám Vajk** (hetényi gyülekezet) 2. **Polák Dorottya Paula** (bátorkeszi gyülekezet) 3. **Blanár Ábel** (kisgéresi gyülekezet). Próza: 1. **Csizmadia Lilla Kinga** (alistáli református iskola) 2. **Naño Nimród** (marcelházi gyülekezet) 3. **Szénási Kata** (martosi gyülekezet). III. kategória, vers: 1. **Gyurgyonovics Kinga** (vámosladányi gyülekezet) 1. **Góbis Réka** (TMRG) 2. **Andruska Emese** (lévai gyülekezet) 3. **Nagy Veronika** (lévai gyülekezet). Próza: 1. **Kovács Vivien** (TMRG) 2. **Édes Levente** (alistáli református alapiskola). IV. kategória, vers: 1. **Gál Réka Ágota** (hetényi gyülekezet) 2. **Nagy Eszter Réka** (TMRG) 3. **Cseh Lajos** (komáromi gyülekezet).

A versmondók dobogósai a Tökés László Alapítvány kisvárdai szavalóversenyén képviselhették a felvidéki reformátusságot, és mérhették össze tehetségüket a magyarországi, kárpátaljai és erdélyi szavalókkal. A költészet napján zajló versenyen nagyon szép eredmények születtek. Az I. korcsoportban **Ördögh Zsófia** első, **Polák Dorottya Paula** második helyet, a II. korcsoportban **Gál Ádám Vajk** első helyet, a III.-ban pedig **Gál Réka Ágota** első, **Góbis Réka** pedig második helyet ért el.

A Tompa Mihály gondolatával fémjelzett Felvidéki Református Szavalóversenyen gyerekeink és fiataljaink méltón ünnepelték meg a reformáció 500. évfordulóját, és hangzottak el szebbnél szebb versek és prózák ékes – édes anyanyelvünkön.

Édes Enikő

Ipolysági ifitalálkozó Ki vagyok én?

Ezzel a címmel került megrendezésre Ipolyságon április 8-án a Firesz ifúsági délutánja. A Firesz eddig valahogy nem érte el a barsi egyházmegyét, de most, az ipolysági gyülekezet jóvoltából, s hogy az Izsmán lelkészcsalád felkarolta az ifúsági találkozókat, talán reménységgel tölthet el bennünket, hogy rendszerek lesznek ezek a találkozók.

A fiatalok körében van igény az ilyen jellegű találkozókra – ha csak abból indulok ki, hogy a fiam is már régóta ezt emlegeti –,

Hálaadás Vágfarkasdon Megújult a gyülekezeti ház

Emlékezetes és felejthetetlen alkalomra került sor április 9-én, virágvasárnapon Vágfarkasdon. Az egyházközség a teljesen megújult gyülekezeti házáért adhatott hálát a Mindenhatónak. A résztvevők örömmel tapasztalhatták meg, hogy egyházunk és egyházmegyénk hivatalos képviselte mellett sok neves vendég is tiszteletét tette az alkalmon, többek között: **Miloš Klátik** és **Milan Krivda** evangélikus püspökök, **Tarr Klára** az Európai Protestáns Egyházak Közösségének elnöke, **Michael Martin** a Bajor Evangélikus Egyház főtanácsosa, **Ulrich Zenker** tanácsos és **Zsidó János** római katolikus esperes.

A megjelenteket **Erdélyi Pál**, vágfarkasdi lelképásztor köszöntötte, majd **Szénási Szilárd** esperes megtartotta az előliturgiát, melyet **Fazekas László** püspök virágvasárnap igehirdetése követte. A helyi lelkész rövid prezentációban ismertette a felújítási munkálatok legemlékezetesebb mozzanatait, kiemelve azt, hogy

hogy saját stílusukban, módszereikkel legyenek közelebb vezetve Istenhez, akiket nem biztos, hogy a klasszikus istentiszteleti alkalom gondolkodásra, keresésre serkent. Ezen a találkozón is volt énektanulás, filmvetítés (azaz részletek a Kényszerleszállás című filmből) magyarázatokkal, volt játék és igen érdekes rajzos igemagyarázat, s volt egy komoly bizonyosságtétel, ez utóbbi **Dukon András** pozbai lelképásztortól.

Az is igen jó ezekben az alkalmakban, hogy az egyházmegye gyülekezeteiből érkező fiatalok találkozhatnak egymással, s láthatják, nincsenek egyedül (sajnos, sok esetben a gyülekezetükben egyedül érzik magukat). Ezekért az alkalmakért is egyedül Istené a dicsőség!

Ambrus Erika

a gyülekezet csodának éli meg, hogy hön óhajtott vágyuk a jó Isten kegyelméből ilyen gyorsan megvalósulhatott. Nem feledkezett meg köszönetet mondani mindazoknak, akik tevékenyen hozzájárultak a munkálatokhoz, és méltatta a bajor testvérek segítségét is, akik hathatós anyagi támogatással járultak hozzá a rekonstrukcióhoz.

Az istentiszteleten a gyülekezet dalárdája, valamint ovisai egy-egy énekszámmal szerepeltek, ezt követően pedig köszöntések hangzottak el a meghívott vendégek részéről. Az istentiszteleti alkalmat követően mindannyian átvonultak a gyülekezeti házhoz, ahol Fazekas László és Michael Martin leleplezték egy emléktáblát, majd a résztvevők belülről is megtekinthették a felújított épületet. Végül az ünneplő közösség átvonult a helyi kultúrházba, ahol terített asztal várta a csaknem 200 meghívott vendéget.

Ez a szép alkalom áldott jele volt annak, hogy a farkasdi reformátusok ismét beleöleltek örömükbe mindenkit, aki megtisztelte őket, és valóban az egység, az ökumené szellemében tudtak hálát adni. Szolgálja a gyülekezeti ház – a *Dalárda terem* – Isten dicsőségét és a gyülekezet javát és épülését!

Erdélyi Pál

Bátorkeszi jelképekkel gazdagodott Felavatták az egyházközség címerét és zászlaját

TUDÓSÍTÁS

A történelem útján hazafelé tartó egyház szakadatlanul kell, hogy emlékezzék Isten nagyságos dolgaira. Isten szabadító kegyelmének jeleként emlékeztető tárgyakat készíthet, melyek szerepe, hogy emlékeztessék a ma élőket, majd a következőket az Úr hatalmára és szeretetére, melyet népünk, egyházunk és gyülekezetünk történetében konkrétan tett. Ezért a bátorkeszi egyházközség presbitériuma úgy határozott, hogy a reformáció 500. jubileumára elkészítteti az egyházközség címerét. Erre a munkára Pécsi L. Dániel jelképművész kérte fel.

Április 9-én, virágvasárnap pedig a gyülekezet felavathatta a jelképeit. Az ünnepi alkalmon ígét hirdettek az egyházközség lelkipásztorai, Czinke Tímea és Czinke Zsolt és szolgált a gyülekezet énekkara, Szabó Csongor karnagy vezetésével.

Czinke Zsolt az 1Kor 1,9 alapján arról is szólt igehirdetésében, hogy a mi Urunk legfontosabb tulajdonsága a hűség, Aki hűtlenségünk ellenére is hű hozzánk, megőrzi, óvja az Ő népet és egyházát, az Ő gyülekezetét, Krisztus követőit, tanítványait. A hűséges Isten hűséges emberekké formál bennünket. Az új címer és zászló erre hívja fel a figyelmünket: a hűségre Krisztus ügyében.

A gyülekezet hittanos gyermekei szavalatokkal és a gyermekkórus Holop Szilvia kórusvezető vezetésével énekekkel tették még meghittebbé az alkalmat. Ezt követően Pécsi L. Dániel jelképművész bemutatta a jelképeket, melyeket Czinke Zsolt lelkipásztor áldott meg: „Az Úr áldja meg és tegye emlékezetessé életünkben mindazt, amit egyházközségünk címere

és zászlaja jelent. Cselekedje meg, hogy emlékezésünkől erő, béke és remény áradjon! Az Atya, Fiú, Szentlélek, teljes Szentháromság, egy, örök, igaz Isten áldja meg és őrizze meg bátorkeszi templomos népét! Áldja meg otthonában és temp-

A címeres zászló.

lomában, munkájában és ünneplésében, könnyhullatásában és reménységében, családjában és utódaiban nemzetségről nemzetségre!”

Az istentisztelet végén Szenczi Andor és Udvardy Tibor gondnokok, mint a gyülekezet évek óta hűséges őrállói, a címeres zászló kicsinyített másolatát, a népes gyülekezet tagjai pedig egy-egy címeres kitűzött kaptak ajándékba.

Czinke Zsolt

NEKROLÓG

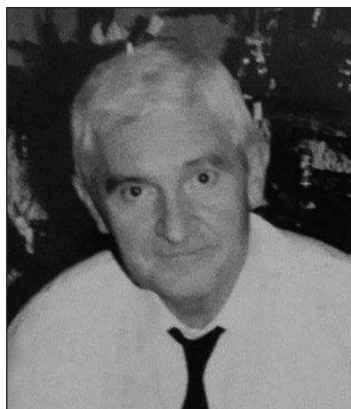
1941. február 10-én született a Szoros-kő alatti Szádalmáson. A hegyek között felnőtt ifjú egyszer csak Prágában találta magát, ahol hite mellé tudományt ragasztott és a szelíd tanítványi körhöz csatlakozott. Először Komáromszentpéteren, majd Szalócon, Vígteleken, Szilicén és Borzován részesedett a munka terhéből és örömeiből. 1995-től Gömörhorkán szolgált 2011-ig, nyugdíjba vonulásáig.

Gömörhorkai szolgálata alatt a templom és a parókia megújult és a Szabó házaspár bábáskodása mellett létrejött a szeretett közösség: a gyülekezet énekkara.

Nyugdíjas éveit a rozsnói egyházközségben élte, mint hűséges egyháztag. Lelkileg nagyon kötődött a szádalmási gyülekezethez, többször ellátogatott szülőfalujában az istentiszteletekre.

A bőjti úrvacsorai alkalommal – amit már a rozsnói kórházban vett magához – bátran vallotta: hiszem a

SZABÓ LÁSZLÓ (1941–2017)

feltámadást és az örök életet. A kórházi ágyon fekvő, a nővérek bizonyossága alapján megélte Mestere példáját, Aki zsoltárokat énekelve ment fel az Olajfák hegyére. Szabó László április 11-én visszaadta lelkét Teremtőjének.

Temetésére április 14-én, nagypénteken került sor a szádalmási temp-

lomában, ahol a vigasztalás ígét e sorok írója tolmácsolta a Jn 13,12–17 alapján.

A gyászoló gyülekezethez szólt az évfolyamtárs és jó barát, Molnár János nyugalmazott lelkipásztor a Jel 2,10 alapján. A gömörhorkai gyülekezet lelkipásztora, Szászák Malvin bátorította a Zsolt 57 válogatott verseivel, valamint a Jel 14,13 versével. A szalóci gyülekezet nevében Székely János tolmácsolta a gyülekezetek biztatását a 2Kor 1,3–4 alapján.

A temető kertben pedig a feltámadás ígét Varga Zoltán, szádalmási lelkipásztor helyezte a gyászolók szívére. A gömörhorkai énekkar a 422. dicsőítő szavaival búcsúzott az egykori alapító tagtól, Bokros Gyula, vígteleki gondnok helyettes pedig saját versével köszöntötte meg a lelkipásztor szolgálatát.

„Boldog az a szolga, akit, amikor megérkezik az úr, ilyen munkában talál!” (Lk 12,43).

Buza Zsolt

Ünnepi ülés. Április 3-án Fazekas László püspök ott volt Berlinben az Evangélicse Partnerhálójának 25. évfordulója alkalmából megtartott ünnepi ülésen. Bár a szervezet már korábban is létezett, de az 1989-es fordulat után a volt szocialista országokban is elkezdte tevékenységét, segítve a lelkészek, lelkészcsaládok életét az évenkénti anyagi támogatással. A tevékenység jelenleg is folyik, a nagycsaládos lelképásztorok, a nyugdíjas lelkészek és a lelkészözvegyek jelentik a célcsoportot számukra.

Szeretetszolgálat. A Diakóniai Központ igazgatója, Ibos Henrietta és Zán Fábán Sándor, a Kárpátaljai Református Egyház püspöke április 7-én Beregszászon egyházzunk Diakóniai Központja és a Kárpátaljai Keresztyén Diakóniai Alapítvány közti együttműködési megállapodást írt alá. A dokumentumban a felek megegyeztek az együttműködés bővítéséről, beleértve a gyülekezeti diakóniát, az intézményes szeretetszolgálatot, a humanitárius segítségnyújtást, a diakóniai képzést és a határokon áttelő közös programokat más diakóniákkal.

Kórustalálkozó. Április 9-én Csizradványon találkoztak a pozsonyi egyházmegyében működő énekkarok, gyülekezeti éneklőcsoportok tagjai. Both Ágota helybeli lelképásztor a virágvasárnap történet alapján azt vette górcső alá, hogy mit értünk Isten helyes tiszteletén a *Lk 19,45* alapján. Az alkalom résztvevői az alistáli Szela ifjúsági zenekar, a református iskola gyermekkórusa és a gyülekezet Te Deum Laudamus kórusa, a csizradványi Kék iringó éneklőcsoport, a dunaszerdahelyi, a jókai, a nagymegyeri és a somorjai gyülekezeti énekkarok voltak.

Tanácskozás. Április 10-én és 11-én a Szlovák Köztársaság Belügyminisztériuma Fegyveres Testületei keretében működő Ökumenikus Lelkigondozói Szolgálat lelképásztorai kétnapos tanácskozást tartottak a komáromi Püspöki Hivatalban Milan Petrula alezredes vezetésével. A testületnél egyházunkat Lucskay Erzsébet és Jana Tabačková lelképásztorok képviselik.

Tárlat. Felvidéki magyar műemlékek felújítását bemutató kiállítás volt április 11-e és 28-a közt Pozsonyban a Szlovákiai Építészeti Szövetségének székházában. A Rómer Flóris Terv 2016–2017. évi felvidéki munkálatait mutatta be a tárlat. A táblákon látható volt a kolozsénai református templom, a hubói harangláb, a bodrog-szentesi református templom teljes külső rekonstrukciós munkálata, valamint a lak-szakállasi és a tornaljai református templomok tetőfelújításának munkálatai is.

Tanácskozás. Április 20-án Pozsonyban a Katolikus Püspöki Konferencia székhelyén tartották tanácskozásukat a szlovákiai keresztyén egyházak legfelsőbb vezetői

és a zsidó hitközségek elnöke. Egyházunkat Fazekas László püspök és Molnár Sándor zsinati főtanácsos reprezentálta. Az egyházak finanszírozásának kérdése volt a téma, de elfogadásra került, hogy az egyházak képviselői kéri a Szlovák Statisztikai Hivatal elnökét, hogy a 2021-es népszámláláskor a nyomtatványokon az egyházak hasonlóan legyenek feltüntetve, mint voltak legutóbb. Valamint a kérés, mely Robert Fico miniszterelnöknek szólt, hogy a Szlovák Kormánynak az emberi jogokért, a nemzeti kisebbségekért és a nemek egyenlőségéért felelős bizottságában kaphassanak helyet az egyházak képviselői is.

Generális Konvent. Április 25-én Budapesten a dunamelléki egyházkerület Ráday utcai székházában került sor a Generális Konvent Elnökségeinek ülésére. A megbeszélés napirendjét képezte a reformáció jubileumához kapcsolódó néhány kiemelkedő esemény előkészítése. A 2009. május 22-én létrejött Kárpát-medencei református egység évfordulójához kapcsolódik május 20-án a Református Egység Fesztivál, melynek a nagyváradi vár ad otthont. A Királyhágómelléki Református Egyházkerület szervezésében megvalósuló rendezvényre az egység jegyében kerül sor. Fontos esemény lesz továbbá június 24-én Debrecenben a Magyar Református Egyház Zsinatának ünnepi ülése, amelyen elfogadásra kerül a II. Helvét hitvallás új fordítása.

Pályázat

A Rozsnyói Református Egyházközség, mint a Rozsnyói Református Egyházi Alapiskola alapító-fenntartója, pályázatot ír ki az iskola igazgatói állásának 2017. augusztus 1-jétől történő betöltésére. A pályázó iránt támasztott feltételek a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház 1/2000-es számú törvényében foglaltak szerint a következők:

- legyen református vallású, konfirmált és aktív gyülekezeti tag;
- rendelkezzen katechetikai végzettséggel vagy megszerzése legyen folyamatban;
- rendelkezzen az adott intézménytípusra előírt pedagógiai végzettséggel és legalább öt éves szakmai gyakorlattal;
- életvitele erkölcsös, magánélete rendezett legyen;
- legyen alkalmas a vezetésre.

A pályázó írja le a Rozsnyói Református Egyházi Alapiskola vezetésére vonatkozó elképzeléseit, és 2017. június 15-ig küldje el (zárt borítékban, amelyen föltünteteti: Pályázat) az önéletrajzát, a konfirmációját és végzettségét igazoló okiratok másolatát, valamint a gyülekezete lelképásztorának ajánlását a következő címre: Református Lelkeszi Hivatal, Kósa-Schopper u. 25., 048 01 Rožňava.

Emlékkiállítás. Április 27-én Fazekas László püspök megnyitójával vette kezdetét a Pap Gábor tiszteletére készített emlékkiállítás Komáromban a Csemadok székházában. Pap Gábor dunántúli püspök volt, 1878 és 1895 között komáromi lelképásztor, aki ténykedésével nagyban előmozdította a 19. századi keresztyén-zsidó kapcsolatokat javulásra. A kiállítás, mely Fritz Beke Éva kurátorságával valósult meg, május 27-ig tekinthető meg.

Zsinati Tanács. Április 28-án Kisgérésben volt a Zsinati Tanács 20., kihelyezett ülése.

Esperes-gondnoki értekezlet. Április 29-én Rimaszombatban zajlott az esperes-gondnoki értekezlet.

Beiktatás. Ünnepi istentisztelet keretében került beiktatásra április 30-án Sasák Attila az érsekújvári egyházközség lelkési hivatalába. A beiktatást Szénási Szilárd esperes végezte, igehirdetéssel egyházunk püspöke szolgált.

A Pátria rádió református műsorai:

Május 14-én, 7.05-kor Pusztai Zoltán kis- és nagytoronyai lelképásztor az igazi szőlőtörő osztja meg gondolatait.

Május 28-án, 7.05-kor Györky Szilvia alsómihályi lelképásztor Jézus főpapi imájának üzenetét hozza közelebb a hallgatókhoz.

A Világosság másnapi (hétfői) ismétlésének kezdési időpontja: 13.05.

(A műsor a közvetítést követő naptól meghallgatható a Sola rádió honlapján is: <http://refradio.eu/radio/sola/>)

Szerkesztő-műsorvezető: Iski Ibolya

KÁLVINISTA SZEMLE

A Szlovákiai Református Keresztyén Egyház hivatalos lapja. A kiadó címe:

Jókai u. 34., 945 01 Komárno.

Cégbejegyzési szám: 00179191

Megjelenik havonta.

Főszerkesztő: Fazekas László

Szerkesztő: Kis Lucia

Titkár és lapterjesztő: Kis Lucia

Előfizethető a református lelkési

hivatalokban és a szerkesztőség

címén.

Előfizetési díj: egy (kalendáriumi) évre 4,20 euró.

A lapterjesztést a szerkesztőség végzi: 930 10 Dolný Štál (Alistál) 386.

E-mail: ksz@reformata.sk

Telefon: 031/55 90 141 (egyben fax és üzenetrögzítő is)

A kéziratokat nem őrizzük meg, nem küldjük vissza, rövidítésük és szerkesztésük jogát fenntartjuk.

Nyomdai előkészítés: Kis Lukács

Nyomja: Reproffset, Dunaszerdahely

ISSN: 1335-7298

Nyilvántartási szám: EV 3628/09